

AUTHOR _____

NO. 5643

TITLE פסוקים ופסוקים

RR _____

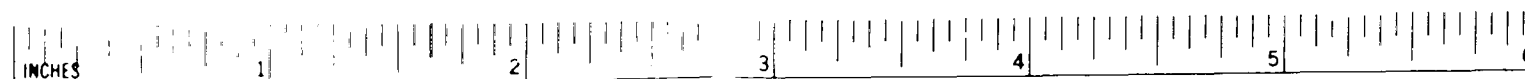
IMPRINT CONSTANTINOPLE, 1519

CALL NO. ACC. 52214

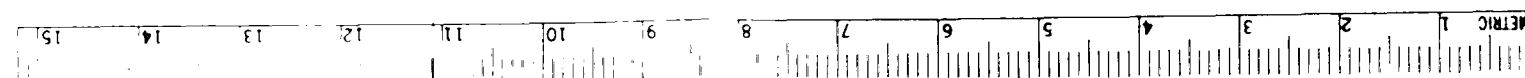
DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

C 2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX

University Microfilms, Inc.

A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

FROM
THE LIBRARY OF
MAYER SULZBERGER

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

ל' אב תרס"ד
מלך וז"ל
תהיה נשמתו
לעולמי עולם

אב תרס"ד
אב תרס"ד
אב תרס"ד

52214

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

אמר שלמה

ב' יעקב אלמולי כ' ע' לפי שאני יבעתי ומצאתי
 בחכמתו לטובתו הקדוש קצת חרשים אשר לא שערשם
 ואצתיקו הקדושים עלה על דמיו לחלונות על ספר את אשר יזמן רעיוני בו ולפי
 צדיק לזה שבאי וזמן אחר הכחתי אותו כעת אבל עתה ראיתי לכתוב בשרט ו
 משקט בידיעת נקודת השבא לבד מפני שראיתי סבלותי ודקדוקי ופרטיו
 הם רבים וכסבדים וכעלמים מעיני רבים מבני עמנו מצורף לזה פרום מה שיטעו
 הנקדנים הוא כי נגם שיריעת זה לבד היא צריכה לבעלי הסיד ורוב חכמתם
 תלוייה כי ויהיה זה לי עתה כמו מפתח למה שאני חושב לכתוב בארובה בחכמה
 הפוללת ידיעת לטובתו הקדוש אם חפש יגזור לי שבאי וחיים ארופים וקראתי
 המצור הקטן הזה בשם **הלינות שבא** להיות השני מלנות אלנו מורבלות
 כפי הכל כפתיחות מלאן
 קונו למו ומזמית בשבט על פונת החפור הזה שענינו לגלות הכלים והדרכים
 המיטיחים ליריעת הלכות השבא אשר הוא משוכה מבין שאר הנקודות כמו
 סיתבאר ומהנה אתחיל בעזרת המוכן לאדם דעת ומלמד לאנום פיה וראיתי
 לחלק חבורי זה לג' חלקים החלק הא' בהקדמות ודרכים הספרות הנעשה
 למה שיבאו בספר ב' החלקים **השארים** החלק ה' בדרכים
 בללים מיטיחים להפדת מקומות האור בהם ככיר בעלמות
 במקרא או בכל מלת אנה ראוי שלא יהיה בו שאר ואנה ראוי שיהיה בו שבא לבד
 ואם ראוי שיהיה בסבא מורטב **החלק ה'** להוציר הפרטים כלם ביית
 בצלמות במורבל המלות כלן באי זה ראוי לשים שאר ופאי זו א
 אין צריך ואתחיל **החלק הא'** פתעשית וחדרפים והוא כחלק לג' פרקים
 הפרק הא'
הפרק הב' לבאר הסגולות והעניינים המיוחדים שיש לסבא מבין
הפרק הג' לבאר קריאת השבא בכלל איך הוא ואתחיל
הפרק הא' לבאר מדרגת השבא אבל שאר הנקודות ואנו
 סהנה יש לך לדעת שהשבא היא הנקודה היזתר פחותה ושפלה מכל
 שאר הנקודות נפי זה הוא כי הגה התבועות הם ה' והנקודות המונחות להם הם
 שנים לפי א' א' מלך וצ' עבר לו מלמד השבא שהיא אינו מכללם אבל הוא ע
 בולל מסרת לכלם וכמו שיתבאר ויתבאר כל זה בשלמות גמור כאשר כבאר שלשת
 ההכחות האלו שהכחנו **ההכחה הראשונה** היא שהתבועות אינם אלא ה'
 וההכחה **הב'** היא שהנקודות שמהם אנו בונים אלנו הם ה' ויא עם השבא
 וההכחה **הג'** שכל תבועה יש להם צ' נקודות לא פחו ולא יתר הא' מהם היא גבוה
 ומשלה ואנו קוראים אותה מלך וחב' היא שפלה ממנה ואנו קורין
 אותה עבר וכו' מכל זה שהשבא אינו מכללם וכמו שיתבאר ואתחיל לבאר

אחר - ההכחח הראשונה ואומר שהכה המדקדקים הסכימו והוא מביאר
 שהתבוננות ההכרחיות הם ה' וינתם הם לבד ההכרחי שיש
 לכי צורך לבטח בהם ולא פוסל לעבור בלתי נזק כי כל אות נאות שיהיה תוכל
 לבטח אותה בה' תנועת מחולפו לא פחות ולא יותר כי אות אף המשל כוכל לבטח
 אותה בה' או באי או בהו או באי או באו וכן פתחו זה בכל שאר האותיות ולא תוכל
 לבטח באוס אות כלל זולת ה' תנועות הללו והסימן לה' תנועות הללו בשני מלות
 הכתובים בפרשת ואתה תבנה והם פתגמי חותם - וביהור ההכחח הב' הוא כי
 הכה לה' תנועות הללו ישה' נקודות מיוחדות והם הקמץ והצדו והחזיק והמולם
 והשורק והלנו הח' הם שאנו קורו מלכים אבל יש לנו ה' נקודות אחרות כפגדן והם
 הסתח והסגול והחזיק בלו' יוד והחטף קמץ והקצוץ שפתיים שהם ג' כ' משמשות
 בה' תנועות עצמן אלא שהם במדרגה שכלה מהם ולכן אפן קוראים אותם עבדים
 וכל א' מהן היא עבד מיוחד להדין שלו וזה פי הפתח הוא משמש בתנועת הקמץ
 והוא עבד לו והקבול בתנועת הצדו והוא עבד לו והחלק בלי יוד בתנועת החזיק
 ב' יוד והוא עבד לו והחטף קמץ בתנועת החולס והוא עבד לו והקצוץ שפתיים
 בתנועת השורק והוא עבד לו והוצרך בעל הלסון להכניסם אליו ה' האחרונים
 ולא כסתפק בה' הראשונים לפי שפעמים יתחייב צד צד להאריך בתנועה מעט
 ולהוליד כחות אחרים ופעמים להמשיכה במרוצה מבלי כחות כלל וכן בכל תנועה
 ותנועה ולכך סניח בעל הלסון ה' נקודות לצד הא' וה' נקודות אחרות לצד הסני'
 ואתה תביד מעצמך שהה' הראשונים מלכים והה' אחרונים עבדים וזה שאמר
 המלכים אין דגש כלל והעבדים אמריהם דגש לעולם באותיות בגד כפת המקבל
 אם לא יהיה המלה מלעיל כמו למח שמה ומעתה אחר שכתבאר בזה שהמלכים ה'
 והעבדים ג' ה' כנגדן ואלכל מלך מהם עבד מיוחד לו לא יעבור למלך אחר
 כלל ולא יסיפו עליהם הכהכתבאר מזה שהשאר א' א' שיהיה לא מלך לעצמו ולא
 ולא עבד לעצמו שהרי כל התנועות המתחייבו כפי טבעה חלוקה הם ה' הזכרה
 לא יותר ולכל א' מהם הרי יש להמלך ועבד ומה אנו צרכי' את השבא מעתה ועד'
 כי אם הוא מלך לא מצינו לו עבד ואם הוא עבד אינו עבד לשום א' מהה' מיוחד
 שהרי אין לשבא תנועה מיוחדת שתסכים עם שום א' מהה' תנועות או ציורה בפרט
 על העבד התנועה מהאות ההיא וכל א' מב' אלנו הגוף זר לאמר כי אם באמר שהוא
 משמש כפי המקום בכל א' מהה' תנועות יש לשאול למח הוצרך בעל הלסון להכחח
 נקודה מיוחדת לזה הרי כיון שיש לנו כבר ה' נקודות לכל תנועה מה אפן צריכים
 מעתה לזאת והם בא' להורמת בפרט על העדר התנועה מהאות ההיא יש לסתכל
 א' ב' למה בכתבה האות לשם כיון שאין לה תנועה כלל ואם תאמר שהאות לשם כ'
 כחה ולהורמת על שהיא בחה הושם השוא לשם זה אינו דרוקא באותיות אהני ת
 הושמו להורמת על הנחות

והוא מביאר שהתבוננות ההכרחיות הם ה' וינתם הם לבד ההכרחי שיש

הנחות מבלתי שיתנועעו האותיות בל אב. כזאר כל האותיות ששם שבי אג
השבר לשם מורה על העדר התנועה מהאו' ההיא יקשה למחבתה היות חיה
לשם ועוד שאפילו תאמר שלסימן מה הושמה לשם האות ההיא והנקודה ביה
להורות על העדר התנועה מאכה א' כ' יקשיק ששני האות לבדה בלי שום נקוד
ויהיה אז העדר הנקודה מהאו' מורה על העדר התנועה ממכה ושהיא כחה לש
לבד לאות ולסימן מה ע' כ' כ' ל' שהוצרך בעל הלשון לשם אף גם זאת הנקוד
ולא כשתפק ב' האחרים הכוזכרים ה' מלכ'ס וה' עבדים לפי שראה לפת בזה
מדרגה שלשית יותר שפלה מהעבדים ולפי זה היה מצטרף לו לשם ה' כקודל
אחרות במדרגת שלישית כל אחת לבילה דל אחת לשמוס אה במדרגה שלישית
ואחרת לשמוס אי במדרגה ג' וכן חמשה אלא שכדי לקצר כשתפק בשבא לבד
בהשתמשו בו כפי המקום בה' מיני השמוס הכוזב ועוד הוצרכה הנקודה הזאת
לשמוס המיוחד שבה והוא להחטיף האות ולהמשיכו במרוצה מבלתי שום תנועה
ולהיות בדרך השוא לב' עבדים אלו שאמרו לכך היה השוא ב' חלקים אלו והם
הכע והכח וכ' לשמוס הכח הוא עקר הצרכות שלו ולזה הושם במונה ראשונה
ולזה קראו הראשונים לשוא חטף ולהיות שמוס המיוחד לשוא הוא החטיפות
כנזכר לכך תמצא שמוס הכח לשוא הוא שמוס קיים בלתי משתכה אבל שמוס
הכע הוא משתכה כמו שיתבאר ועוד מצאתי ראייה לזה ממה שאכני רואה לשלם
במקרא שהשוא הכח לא יתבטל מעולם לשום סבה מהסבות אבל השוא הכע יתפק
אם מפני הסמיכות או הרבי או ככוי כמו שיתבאר וכמציא שפי זה שיש לשבא ב' חלקי
שמוסים האחד כשהוא כע והב' כשהוא כח ושמוס הכע הוא מתחלף בה' מיני ת
תנועו כפי המקו ושמוס הכח הוא שמוס א' קיי' מיוחד לו והוא משמש ב' חלקי מקו
וב' הג' ב' ה' ית' בשלמות מהו שבא כע ומתחלף כח ובא דבר כפיר מתי הוא
כח ומתי הוא כע וכ' לשוא הכע הוא באמצעי בין הה' עבדים ובין השוא הכח
באופן שהוא למטה מהה' עבדים ולמעלה מהשוא הכח עד שהשוא הכח הוא כ
כחלק בערך אל הכח והכח הוא עבד בערך הכע יבא לכו מכל זה ג' שרשים מענין
השוא השרש הא' שהתנועות ה' מדרגות המלכים במדרגה ראשונה והעבדי'
בשנית והשוא בשלישית השרש הב' שצורך השוא היה לב' עבדי'
הא' לשמוס עמו במדרגה שלישית על כל א' מהה' תנועות והב' להרעף
האות השרש הג' שהשוא כע הוא במדרגת המלך אל הכח ואעפ' שב' שרשי
מבואר' בעצמ' עם מה שזכרנו בס' הזה ע' כ' ז' לתוספת ביאור ולתשלום המלאכה
ראיתי לקצת ראית על כל א' מהם אם על השרש הא' ממה שמצאתי ראיתי
בחיפוש שב' מדרגות אלו הם כמציאם במקרא על ג' צדדים וזה שהמדרגה הא'
סאם המלכים הם המעטים שמצאו מהם בערך העבדים ומהעבדים כמצאו יותר
מהמלכים ושאר יותר מכלן וזה ודאי יורה על היות הראשונים מלכים כיון

כיון ששרותא מעיטס וזהו דרך המלך שאינו משמש אלא בקט הוא על שמהו אינו
כזהו חלף לעתים רחוקים ממה חבל העבדים לעולם בהם יעבדו ויותר מהמה
בש"א שהוא לבדו עבד עבדים יהיה לחייו וכל מקום הוא במצא לשרת - וכן
השרש הב' יש לו הראיית הכוזבות לעול - וכן השרש הב' יש לו האיה שאתה
תמצא שיש לשוא הכע עש הכח הסגולה שיש למלכים עם העבדים וזה שכתב אמרנו
סאין לאחר הה' מלכים דגש בשום מקום ויחר הה' עבדים דגש לעולם וכן בסדר
הזה בעצמו אחר השוא הכע רפה לעולם כמלכים ואחר השוא הכח דגש לעולם כ
פעבדים - סוף דבר כמצא שהשוא בכלל הוא היותר קטון במעלה מכל העשרה
נקודות אלא שבן בעצמו יש ב' מדרגות זו למטה מזו והם הכע והכח ושמעתי מ
מרבתי שלכן נקרא השוא בשם שוא להורות על שהוא פחות במדרגה ככו' וכאלו
ענינו הכל וריק ולא ישר בעיני כ' כ' הם מפני שרוב הספרים הוא כתוב שבא בבית
ואם מפני ש' כ' היה ראוי שתקרא השוא בקמץ ולא צ"א או שיקראו אותה הכל לו
העדר לו כיוצא מהשמות האלו לכן כראה שנקרא שבא מלשון שבי כלום עבד ובא
להורות שהוא עבד עבדים ככו' והוא מה שרצונו לבאר בסריק הזה ועתה אבא אל
הפירוק הב' לבאר הסגולות והדברים המיוחדים שיש לשבא משאר הנקודות ועל
זה אומר שהכה מצאתי ראיתי שיש לנקודת השבא מבין שאר הנקודות
סגולות - סגולה הראשונה היא מה שכתבארה בסוף הפירוק שעבר שהנה לבבא
לבד יש לו שמונים רבים משתנים וזה כי כל שאר התבועות הם קיימים
בשמונים כי השמוש שיש לפתח דרך משל הוא שמונים קיים לא ישתנה כלל אלא בכל
מקום שימצא הפתח כך שמושו לעולם וכן כלם אבל השבא אינו כן אבל ממנו כח
וממנו כע כמנו שיתבאר והכח לבד הוא שמונים קיים אבל הכע יש לו שמונים רבים
משתנים כפי המקום ובכלל זה שש הפרש פן השוא לכל שאר הנקודות בזה שכל ש
שאר הנקודות יש לכל א' מהם טבע קיים בענין זה שלעול' אחר המלכ' דרס' ואחר
העבדים דגש משכ טעם שהוא ממנו כח וממנו כע והכח אחריו דגש לעולם והכע
אחריו רפא לעולם - הסגולה השבית' שכל אחת משאר הנקודות ה' אשכד
שימצא הוא לבדו במלה אחת לא יהיה במלה תהיא ת
יותר מנקודה אחת לברה אבל השבא לא ימצא בשום מקום לבדו אלא לעולם כ
כמצא כלוה עם א' מאלו ה' האחרים או יותר מא' וזה כי אתה תמצא הקמץ הוא
כמצא במלת לה ובמלת בא לבדו וכן הפתח במלת גם ובמלת מי ויד ועל וכן הצר'
במלת מי הם שם וכן הסגול במלת אל שהיא מלת טעם ובמלת כן וכן החרק עם
יד במלת מי לי והחרק בלי יוד במלת עם והחולס במלת לנו והחטף קמץ במלת
כל עם חקף והשורק במלת לו והקב"ץ שפתים במלת רץ מצא כא את החצים פ' כל
השבא לא תמצאו בשום מקום לבדו כלל אלא לעולם הוא כלוה עם א' מאלו ה'
האחרים או יותר - והטעם בזה לדעתי לפי שהאחרים אפילו העבדים יש להם

הנחות מבלתי שיתנועעו האותיות כלל אבל באחר כל האותיות ששם שבי אצ
השכל לשם מורה על העדר התנועה מהאו' ההיא יקשה למחכתבה היות שהיא
לשם ועוד שאפילו תאמר שלסימן מה הוסיפה לשם האות ההיא והנקודה בה ש
להנחת על העדר התנועה ממנה א' כ' יקשיק ששם' האות לבדה בלי שום נקוד
ויהיה אז העדר הנקודה מהאו' מורה על העדר התנועה ממנה ושהיא בלתי לש
לבד לאות ולסימן מה ע' כ' כ' ל' שהוצרך בעל הלשון לשם אף גם זאת הנקודה
ולא כשתפק ב' האחרים הכוזבים ה' מלכיים וה' עבדים לפי שראה לפת בזה
מדרגה שליטת יותר שפלה מהעבדים ולפי זה היה מצטרך לו לשם ה' נקודה
אחרות במדרגת שליטת כל אחת לבילה ל' אחת לשמוט אה במדרגה שליטת
ואחרת לשמוט אי במדרגה ה' וכן חמשה אלא שכדי לקצר כשתפק בשכל לבד ב
בהשתמשו בו כפי המקום בה' מיני השמוט הזוכר ויעד' הוצרכה הנקודה הזאת
לשמוט המיוחד שבה והוא להחטיף האות ולהמשיכו במרוצה מבלתי שום תנועה
ולהיות בדרך השאל לב' עבדים אלו שאמרנו לכך היה השאל ב' חלקים אלו והם
הכע והכח וכ' לשמוט הכח הוא עקר הצרכות שלו ולזה הוסיף בשוכה ראשונה
ולזה קראו הראשונים לשאל חטף ולהיות שמוט המיוחד לשאל הוא החטיפות ב
כנזכר לכך תמצא שמוט הכח לשאל הוא שמוט קיים בלתי משתנה אבל שמוט
הכע הוא משתנה כמו שיתבאר ועוד מצאתי ראיה לזה תחת שאני רואה לשלם
במקרא שהשאל הכח לא יתבטל מעולם לשום סבה מהסבות אבל השוא הכע יהפך
אם מפני הסמיכות או הרבי או כבוי כמו שית' וכמצא שפי זה ששם לשכל ב' חלקי
שמוטים האחד כשהוא כע והב' כשהוא כח ושמוט הכע הוא מתחלף בה' מיני ת
תנועו כפי המקו ושמוט הכח הוא שמוט א' קיי' מיוחד לו והוא משתנה כן בכל מקו
ובב' הג' ב' ה' ית' בשלמות מהו שכל פעו ומהו שכל כח ובאי דבר כפירמתי הוא
כח ומתי הוא כע וכ' ל' שהשאל הכע הוא באמצעי בין הח' עבדים ובין השוא הכח
באופן שהוא למטה מהה' עבדים ולמעלה מהשוא הכח עד שהשוא הכח הוא כ
כחולך בערך אל הכח והכח הוא עבר בערך הכע יבא לנו מכל זה ג' שרשים מענין
השוא השרש הא' שהתנועת' מדרגות המלכיים במדרגה ראשונה והעבד'
בשליטת' והשוא בשליטת' השרש הב' שנויך השוא היה לב' עבדי
הא' לשמוט שמו במדרגה שליטת על כל א' מהה' תנועו והב' להרעף
האות השרש הג' שהשאל כע הוא במדרגת המלך אל הכח ואעפ' שב' שרשי' לו
מבואר' ביצאל עם מה שזכרנו בפ' הזה ע' כ' ז' לתוספת ביאור ולתשלום המלאכה
ראיתי לקצת מאית על כל א' מהם אם על השרש הא' ממה שמצאתי ראיתי
בשפוט שב' מדרגות אלו הם כמצאים במקרא על ג' מדדים וזה שהמדרגה הא'
פאם המלכיים הם המעטים שמתבאו מהם בערך העבדים ומהעבדים כמצאו יותר
מהמלכיים ושאל יותר מכלן וזה נולד אי יורה על היות הראשונים מלכיים כיון

כיון שצדקה משוטט וזהו דרך המלך שאינו משמש אלא בקט הוא על שמהו אינו
כחזה אלא לעתים רחוקים מאד אבל העבדים לעולם בהם יעבדו ויותר מהמה
בש"א שהוא לבדו עבד עבדים יהיה לאחיו ובכל מקום הוא במצא לשרת וכן
השרש הב' יש לו הראיות הכוזבות לעיל וכן השרש הב' יש לו ראיה שאתה
תמצא שיש לשוא הכע עם הכח הסגולה שיש למלכים עם העבדים וזה שכתב אמרנו
סוף לאחר הה' מלכים דגש בשום מקום וזהו הה' עבדים דגש לעולם וכן בסדר
הזה בעצמו אחר השוא הכע רפה לעולם במלכים ואחר השוא הכח דגש לעולם כ
פעבדים סוף דבר נמצא שהשוא בכלל הוא היותר קטון במעלה מכל העשרה
כקודות אלא שבו בעצמו יש ב' מדרגות זו למטה מזו והם הכע והכח ושמעתי מ
מחבתי שלכן נקרא השוא בשם שוא להורות על שהוא פחות במדרגה ככז' וכאלו
ענינו הכל וריק ולא ישר בעיני כ' כ' אם מפני שרוב הספרים הוא כתוב שבא בבית
ואם מפני ש' כ' היה ראוי שתקרא השוא בקמץ ולא שוא או שיקראו אותה הכל לו
העדר לו כיצא מהשמות האלו לכן נראה שנקרא שבא מלשון שבי כלומר עבד ובא
להורות שהוא עבד עבדים ככז' והוא מה שרצונו לבאר בשיק הזה ועתה אבא אל
הפרק הב' לבאר הסגולות והדברים המיוחדים שיש לשבא משאר הנקודות ועל
זה אומר שהנה מצאתי ראיתי שיש לנקודת השבא מבין שהר הנקודות
סגולות סגולה הראשונה היא מה שכתבארה בסוף הפרק שעבר שהנה לבבא
לבד יש לו שמושים רבים משתכס וזה כי כל שאר התבועות הם קיימים
בשמושים כי השמוש שיש לפתח דרך משל הוא שמוש קיים לא ישתנה כלל אלא בכל
מקום שימצא הפתח כך שמושו לעולם וכן כלם אבל השבא אינו כן אבל ממנו נח
וממנו נע כמו שיתבאר והכח לבד הוא שמוש קיים אבל הכע יש לו שמושים רבים
משתכס כפי המקום ובכלל זה שיש הפרש בין השוא לכל שאר הנקודות בזה שכל ש
שאר הנקודות יש לכל א' מהם טבע קיים בענין זה שלעול' אחר המלכ' ד' וזאת
העבדים דגש משבא שוא שהוא ממנו נח וממנו נע והכח אחריו דגש לעולם והכע
אחריו רפא לעולם הסגולה השנית שכל אחת משאר הנקודות ה' אשאר
שימצא הוא לבדו במלה אחת לא יהיה במלה תהיה ת
יותר מנקודה אחת לבדה אבל השבא לא ימצא בשום מקום לבדו אלא לעולם כ
במצא כלוה עם א' מאלו ה' האחרים או יותר מא' וזה כי אתה תמצא הקמץ הוא
במצא במלת לה ובמלת כאל לבדו וכן הפתח במלת גס ובמלת חי ויד ועל וכן הצר'
במלת חי הם שם וכן הסגול במלת אל שהיא מלת טעם ובמלת כן וכן החק עם
יוד במלת מי לי והחק בלי יוד במלת עם והחולס במלת לו והחטף קמץ במלת
כל עם מקף והחטף במלת לו והקמץ שפתיים במלת רץ מצא כא את החצים אבל
השבא לא תמצאו בשום מקום לבדו כלל אלא לעולם הוא כלוה עם א' מאלו ה'
האחרים או יותר וזה טעם בזה לדעתי לפי שהאחרים אפילו העבדים יש להם

לחס לכל א' מהם תבועה מיוחדת לא יסתבה ככו' ולכך הוא חשוב לעצמו להמציא
לכיו' מצב' בזכא וכתי' שהקדמת' שהוא אין לו תבועה מיוחדת אלא שמוצא הוא
כפי המקום שהוא נסמך לשם וא' כ' אם לא יהיה נסמך א' א' לשמו לבדו

הסבולה הג' שכל' א' מהי' כקודות אפאר שימצא עמו טעם מהטעמים מפסיקין
או בלתי מפסיקי' מה שלא ימצא כן עם השבא כלל והטעם בזה ג' כ' מבואר שהטעם
כונן מעלה לאות ולבקודה שצמו להעלותו למעלה ראשמה שאין ראוי להחשיבו
בהיותו עם השבא הפחות והכבד והענין בזה שהשוא דרכו להריץ ולמהר תבועת
האות אפ' היא ביהטעם עשה לחפך שהוא מאריכו - הסבולה הד' שכל' אחת
מהקודות ימצא בא' תכח ובהוף פאוק באות האחרונה מהמלה ההיא מה שלא
ימצא השבא בן כלל וגם זה מבואר הטעם שהטעם המפסיק כותן מעלה לכל' א'
אותיות המלה ולכך אין לתת מעלה ההיא לשבא - הסבולה ה' היא שאותה
לא תמצא באים מקום ב' כקודות מהי' מחוברת באות אחת יחד

ותמצא הוא מתברר עם הקצץ באות אחת דוכן עם הפתח וכן עם הסבול והטעם
גם בזה שכל' א' מהי' כקודות הוא כחשם לעצמו ולכך אין לשם שנים מהם באות
אחת אבל השוא שהוא פחות כפי' אפאר שיחבר עם בקודה אחרת - הסבולה הו'
שכל' א' מתבועת אפאר שיבא אחריו שוא כח כלל והטעם כי

השוא הכח הוא אחר אי זו תבועה האות ההיא אשר היא בו חשובה מהקודת
ההיא וכל' כקודה שיהיה היא מעלה מהשוא וא' פ' יכולה היא להמטיף את השוא
אבל' השוא אינו יכול להמטיף את השוא השנה לו - הסבולה הו' היא שכל' אחת
מהאותיות כלן אפאר שיבא בו אי זו כקודה שיהיה ולא יהיה באותה האות אלא
אותה כקודה בגדר אבל' השוא בפרט אינו נמצא לבדו באים אותיות הברו
אבל' כשיש לו לבא עם מן חדין משתפים עמו פתח או סבול או קמץ המשל בזה
מלת שחר שתאמר העתיד ממנו ישמור בשוא הפין כשתמירכה במלת עבר תאמר
העתיד יעביר העין בשוא ופתח ובמלת יאסוף בשוא וסבול ובמלת יעמד חי העין
בשוא וקמץ שאם לא היתה העין גמכית ס' לו יעמד חי כמו יושלך וכדי' שלא
יבא השוא ביעין לבדו פתחו לו ספתח וסטעם בואם שלמות אותיו סבתן סיותר
מעלות שכל' סאותיו עד שלכך אינו מקבלו דגש וספוא סיותר פחות שכל' הנקוד
ככו' אין ראוי ססיותר פחות יעמוד במקום סיותר מעולם לכך שתפי לו כקודס אחל
וסכיחו השוא עמו כדי' שיודע שהראוי בו סיסלסיות שוא - ובכן נשלם מס
שדית' לבאר בת' הב' הזו ועתס אבל' אל' סצרק סב' לביר ענייני
קראת ששוא ועל' זס אקדים ואומר שהכס ששוא - ממנו פשוט נ

וממנו מורכב וספצט שוא אשר אין
באות אשר היא בו אלא
שוא לבדו וסמורכב

והמורכב הוא כשהוא מחובר באות אחת עם נקודה אחרת והוא מחובר דוק עם
הקמץ ועם הפתח ועם הסגול ולהיות השוא ממנו מורכב וממנו פגוט כגון ע' כ'
יחלק הפירק הזה לב' כתמים - הכתם הא' בשוא הפגוט - הכתם הב' בשוא
המורכב ואתחיל הכתם הא' בשוא הפגוט ויש ל'
לבאר בו ב' דרושים הדרתם הא' לבאר שהשוא ממנו כח וממנו כעונדו הכעובדי
זה דבר כביר מתי הוא כח ומתי הוא כע - הדרתם הב' אחר פירענו שהוא כע
לבאר באי זו תבועה יוכע - הדרתם הא' לבאר חלוקת השוא אל הכח
ואל הכע ועל זה אקדים ואומר שהנה השוא ממנו כח וממנו כע ל' כי
ממנו שהאות אשר היא בו אין לנו מביעים אותה בצום אחת מהתבועות הה' אלא
היא חטופה ומינחה במריצות גדול וממנו כע ל' כי ממנו שהאות אשר היא בו
היא מתבועת באחת מהתבועות הה' אלא שאינו ממעטו הם אלא קהוב להם
אבל ממי יש לו חטיפת מה ובער ביארנו לעיל ששוא במלך בצרך הכח - ודע
שהקדמונים היו קור' לשוא הכח שוא שוכן והכונה מהם בזה לדעתו הוא להות'
שכל שוא כח הוא באלו הוא דביק לאות שלפניו ולכך האות שתחתיו השוא שכן
זכרנו ממה של אחריו וכתחבר למה שלפניו וזה שכן שהמביע הוא דביק ומתאחד
את שלמטה המוכן השוכן מתאחד וכדבך את שלמעלה ממנו המשל בזה מלככם
וישכבו שהלמד והשין שוככם וכאחז' אל המס והיוד והכפ'ן ששוא באחז' עם
הכף הפכית והבית וכן כל כיוצא בזה - ולזה כתב' רא' בתחלת ספר באר ששוא
אינו נקרא לעצמו רק הוא בעבוד תבועת לפניו או לאחריו וזה שאם התבועת
אחריו אינו שוא כע ואם התבועה לפניו אינו שוא כע ע' כ' - ומעתה יש לנו לדע'
באי זה סימן כביר ונדע בשוא הפגוט מתי הוא כח ומתי הוא כע ועל זה אשיב
ואומר שהנה כביר אותו בא' מג' פנים והם אם בהשקפת האות השואית אם היא
בתחלת מלה או באמצעית או בסופה ואם בהשתבלות האות השואית אם היא
דבוקה או רפויה ואם בהשתבלות בקודת האות הקודמת או המתאחרת - ופי' כל
זה הוא שאם יהיה השוא באות הראשונה מהתיבה הכה אז אין ספק שאינו השוא
הוא כע מפני שאין שוא כח בצום מקו באות הראשונה מהתיבה וחטע' בזה שהשוא
הכח הוא כחטף מהאות הקודמת המחטף אותו ולכן א' א' שהאות אשר בהתחל'
התיבה יהיה בו שוא כח שהרי אין אות קודמת שתחטף אותו הרפויה ולא הדבוקה
וכשיהיה השוא באות שבאמצ' התיבה עדיין יש להפק שאם שיהיה כח ואפ' שיהיה
כע אבל כביר אותו אז בא' מהב' עיני' ההחל' שאם זה הא' כדגש' ורפיץ האז
השוא' וזה שבכדאה שבאז' השוא' דגש' הכה אז בדאי כדע' שהוא כע ולא כח כמו
תדבר עולה מצוק היו כיעני' במדבר כי הדגש מביע את הלו' בחזק וא' כ' א' א'
שיהיה השוא שבו כח כי הכה תריץ את האות כאלו אין בו תבוע' כלל וכחזור א' כ'
וכאמר שכשיש דגש באות השוא' שבאמצ' תיבז' הכה ששוא הקו' הוא כע לא כח

לא כח אצל אים איך דגש עדין יש לספק שאפשר שיהיה נח ואפשר שיהיה כע אצל
כפיר אותו או בהשתכלנו לנקודה אשר באות הקודמת לשוא או למתאחרת
ממנו וזה יש חלושים רבים וזה כי דרך כת' בתחלת ספר ענו סופר כי כל שוא
הוא אחר א' מה' מלכ' תרחיב קריא' התבועה למלך ההוא ותניע השוא שאחריה
בשוא כע כמו אמרו שמרו ירדו ידעו אומרים שומרים קיסרא פנחס אצל כשהשוא
הוא אחר א' מהעבדים הנה אז תחטף קריאת העבד ויהשוא שאחריהם כח כמו
אברהם שרביט אנרוף אלביש קרנץ פלחן ישמור יזכור וכל זה יובן כשהאות השוא'
אינה גתכית אצל כשהאות השואית גרוכית הנה אז לשל' תאריך בתבוע' שקודם
השוא והשוא ההוא ישתפ' לו פתח או פגול אפי' בתבועה קטנה כמו ושחטנו הפסח
אעלה על במותי עב' כ' ד' והנה אנחנו בזמן הזה אין אנו קור' כסדר הזה
כלל וגם לא שמענו בשום מקו' שיקראו כן כלל לא כלם קורין אותם כמים ולכן יל'
שמחה של ישראל הנמצא ביד כלם קבלה היא ואין לזוז מוכה ואם כדבריו כן הוא
מצאנו זרים רבים שיצאו מהכלל שלנו אים בחלוקה הראשונה ואים בחלוקה השנית
ואים בחלוקה השלישית אים בחלוקה הראשונה מצינו לאלפי' ולרבבות כמו וסנותי
באכחה אדם ובהמה וכן כל שוא שאחר זו שרוקה וכן לא תגבשו והרבה כמו אלה
שכלם קריאתם כחה אעפי' שהם באים אחר המלכים ואפשר שגם אלו קריאתם
היתה כשה לקדמוני' אעפי' שאנו קורין אותם ב:חות' . וכן כת' דרך בחלק הדקדוק
שכל מלה שתחלתה זו ואחריה שוא אין אותה השוא כע וצריך להאריך בתבועת הו'
כמו וסגור דלתיך ושתה בלב טוב יכך ואם תהיה המילה שבראשיתה זו כקשרת
עם המלה שצדה אעפי' שהו' במאריך יהיה השוא כח ולא כע כמו ושלח לי עני
ארום אצל בחלוקה הב' מצינו ודאי זרים ש' אעפי' שהשוא בא אחר תבועה קטנה
אנו מאריכי' התבוע' ואנו מניע' השוא כמו זכרתי לך שפתי ואראה קמנו וכתעור'
וכן מצינו זרים בחלוקה הג' שאעפי' שהשוא באות גתכית אין אנו מאריכי' תבועת
המלך הקוד' ליו וגם השוא אין אנו משתפי' לו לא פתח ולא פגול כמו לא תחמול
שמור מצותי וחיה ועל פי כל כלה הדברים אפי' אומר להחזיק במנהגנו ולקרא כל
השואים שבאמצע תיבה שהן בלא דגש כמים אצל השוא שבסוף תיבה יתב' הכיר
קריאתו בסוף הדרוש הב' שאחר זה והוא מה שרפיתי לבאר בדרוש הראשון הזה
זמעתה כבא א' הדרוש הב' לבאר באי זה תבועה כניע את השוא הכע הזה והוא
בחלק לב' דברים - הדבור הא' בקריאת השוא כשהוא לבדו יל' כשאין שוא אחר
צדו לא לפניו ולא לאחוריו - הדבור הב' בקריאת ב' השואים כשהם סמוכים
ואתחיל - הדבור הא' בקריאת השוא כשהוא לבדו ועל זה אומר שהנה כבר
אמרנו שהשוא הכע הוא משתנה בתבועתו אין ספק שאם שחלקו הכמו' באופן
השתבותו וזה שהנה כלם הסכימו שאופן שמוצ' הוא על ג' דרכים הדרך הא' כה'
אחרי יוד' הדרך הב' כה' אחריו אחת מאותיו אחת - הדרך הג' כה' אחריו

בבא אחריו אחת משאר האותיות שאינם לא יוד ולא אחת אלף שנחלקו החכמה
באופן שמוס כל ח' מחלקו וזה נבדק הרמזון כתב ר' יהודה המדקדק הא' כי ה
אנשי טב יח' יקראו השואל המתבונע כשיש אחריו יוד כלאו אותי השואל חוק כמו
יהמיהו יח' יהוה וזה הכל אופן שיהיה נקודה היוד אין בזה הפרש כלל כי לעולם
תטה קריאתה לחוק אבל הרלק בתב' בתחלתם עט סופר כשיש אחר השואל יוד
קריאתה בא' וב' דרכי כפי הנקודה שיש ביוד וזה שאם יש ביוד שאחר השואל חוק
הכה אז תטה קריאת השואל הקנות חנוף כמו וייראו בוים ואם היוד היא באחת
משאר הנקודות הכה אז תטה קריאת השואל לעולם לחוק כמו וידע בוים ביד וכל
ספי החלוקות האלו הוא כשאיין עם השואל בעיה אבל כשיש עם השואל בעיה הכה אז
תטה קריאת השואל ההוא כאלו הוא חוק בראייה כמו ביד ומה וידעו כי אלהים
מושל בעקב ובספר לשון למודים חלק השואל שאחריו יוד בג' המינים האמורים
ולא שכתן להם דין אחד אמר שכשהיוד שאחר השואל נקודה בחוק הכה אז לא
פטה השואל כלל אלא תשאר בתבונתו הפשוטה כמו וישראל אהב את יוסף ויראן
בוים וקראת שכוונתו באומנת תבונתו הפשוטה הוא שנקרא השואל בתבונת סגול
אבל כשתהיה היוד שאחר השואל נקודה באחת משאר הנקודות זולת החוק הכה
לז תטה תבונת השואל לתבונת התבונת שביוד וזה כי ת' ויעקב כתן נקרא אותה
כאלו היא פתוחה ונ' גיוסף כאלו היא במלם וכן כיוצא בזה וכן כשהשואל בלא
בעיה אבל אם השואל בעיה תהיה אז קריאת השואל בתבונת החוק בנחך כמו
ביד משה וידעו כי אים ואמר שהשלמנו הלוקי הדרך הא' כשיש אחר השואל יוד
כבא אל חלוקי הדרך השבי' כשיש אחר השואל אחת מאותיות אחת ועל זה אומר
פסכה כל המדקדקים הפכינו שאם תיה אחר השואל המתבונע אחר מאותיות א'
אחיה עתה תבונת השואל אז כפי התבונת הבאה באות ההיא כמו דע אפה ש'
סיקרא הדלת כדמות שוקובמלת דעי כאלו היא בחוק ובמלת דע' כאלו היא
בפתח ובמלת לעולם כאלו היא במלם וכן על קמץ חטף כמו ומבער בך קריאת
הגמל נוטה לתבונת הקמץ חטף עד שלכן נמצאו קצת ספרים שהגמל נקודה ב'
בקמץ חטף ואם בשואל הזה שאחריו אות הגרון יש עמו בעיה אפי' ה' יש להטות ל'
לעולם לתבונת אות הגרון אלא שיש לו אז תבאי כוסף וראיתי בזה חלוק בין כ'
המדקדקים וזה שר' דוד קמחי אמר שתהיה אז קריאת השואל הכונה לאות הגרון
שואל בהרבה רוצח לומר שיתעבב הקורא בתבונת השואל ההוא לפי שהגעיה ת'
תאריך תבונתו כמו ב' דקתך בחירי אל או שאז זמרה תחי כפשי קרבם בתימו ל'
לעולם ולשון למודים נולק ואמר כי כשאין בעיה בשואל שאחריו אות הגרון תטה
קריאת השואל לתבונת אות הגרון אבל לא כמוה ממש אבל כשיש בעיה ז'
תהיה כמוה ממש בתבונת האות הגורכית עממה בבירור כמו תחי כפשי יהי פמו
לעולם דע הפה ונראה שגם דבריו אלה הם מהכימי' עם דברי רדקי המרוחיב

תבועת הסוא ומאריך זה הוא אומר אותה בדיבור והקורא אותה במרצה הוא
כאלו מטה אותה לתבועת אות הברון ואינה כמוה ממנו ואחר שהשלמו חלקי
הדרך הסכי כשיש אות הברון אחר הסוא מעתה כבא אל חלוקי הדרך השלישי כשיש
אחר הסוא אחת משאר האותיות שאינן לא יוד ולא אחת עושה זה אומר שהכת
כל המדקדקים הסכימו בזה כשיש אחר הסוא אחת משאר האותיות שאינן לא כ
יוד ולא אחת עושה הסוא הוא כקרא בפתח אלא שמתחתיו ל"י יהודה המדקדק
שכתב על סאם אחר הסוא יוד יקראו הסוא בפתח ואם אחריו אחת מאותיו אחת
תהיה קריאתו כפי התבועה שבאות הברון ויקראו הסוא שאחריו קמץ בפתח סטו'
רצה לומר בסוא ופתח - עד כאן כראה מדבריו אלה כשיש אחריו אחת משאר
האותיות רצה לומר שאינן לא יוד ולא אחת עושה דוק כשהוא נקודה בקמץ אבל כ
כשהיא נקודה בסאר הנקודות לא וכראה שדעתו שכתב אז הסוא ההוא בברי
או בסגול כמו סאנו קורין עתה כל סוא כע' ואחר כל אלה הדברים הנה אכני
המחבר אומר שלא מצאנו בזמננו זה ולא שמענו בשום מקום ששעלם סיהיה ק
קריאת הסוא הנע בסדר שם א' מהדעת האלו אלא רצה שעלם כלו קריאת סוא
נע שעלם כמו סגול או ברי וקצת מה שמצאנו בזמן הזה בסדר קצת המדקדקים
הוא אכני טוליטולה סקורין כל סוא בפתח וקצת מהמדקדקים קורין הסוא
שאחריו יוד כחרק והסוא שאחריו אההע כתבועת אחת עושה זה על המעט כ
וע' כ' אומר אכני סכין שהמפרשים בעצמם אינם מסכימין בזה לדעת אחת ועם
הקורין בזמננו זה הם מתחלפים בקריאתם ראוי להחזיק במנהגים אשר להם
המסוימים עם אותם הכתובים בשפירם אבל המנהגים הבתוכים בספרים שאין
שום אדם נוהג כמותם אין לכתוב כמותם כלל והוא מה שרבינו לבאר בדבור הזה
ומעתה כבא אל - הדבור הב' בקריאת ה' הסואים כשם שמוכרם והסג' ח
חלוקות הא' ב' הסואים שבתחלת תיבת הסכי בשני הסואים
שבתחלת תיבת ה' בשני הסואים שבסוף תיבה ואתחיל - החלוקה הראשונה
ואומר שהנה כל המדקדקים כלם הסכימו והגבויין מעיד שלא במצא
בכל המקרא ב' סואים בתחלת תיבה כלל והטעם בזה מפני שהב' סואים אלו לא
ימנעו או שניהם נעים או שניהם נחים או ה' במ והב' נע או הראשון נע והשני כ
כח ושום אחד מאלו אי אפשר בתחלת תיבה אם שניהם נעים אי אפשר בשום מ
מקום שני סואים נעים כזו שיתבאר בחלוקה השני שאחר זו ואם שניהם נחים גם
כן אי אפשר כמו שיתבאר בחלוקה השלישית כל שכן שאפילו היה אפשר באמצע או
אז בזוף אי אפשר בתחלה מפני שהסוא הנח אי אפשר להצטרף כח אם לא יקדם לו
תבועה כי התבועה הקודמת מתחייב ומרינו ואם כן בתחלה אי אפשר סיהיה כח
בשום צד שהרי לא קדם לו תבועה לא כשאר סיהיה הלא הראשון נע והשני
כח ולפי שאי אפשר שיחטף

השא שא אחר כמוהו אא א' כמוהו אא אחד מהי בקודות לכך נ' שמו ב' שאיך
בהחלת תיבה והוא מה שרציתי לבאר בחלוקה הראשונה לא שראיתי להמשיך לזה
ולתדעך מה שאמר המדקדקי שבדי לקיים הכלל הזה הוצרך בעל הלשון לשנות
כל אות אשר היתה ראוייה להקדק בצוא והיא באה על תיבה שהאות הראשונה ר'
ממנה בקודה בצוא וכו' . וכבא א' הקרית שב' השואים שבאמצע תיבה ואומר בהנה
כל המדקדקים כלם הסכימו שכל ב' שאי' השואים באמצע תיבה הראשון מהם הוא
כח והשני הוא בעולא להפך ולא שניהם נעים ולא שניהם נחים והטעם בזה כי
שניהם נחים א' א' כמו שיתבאר בחלוקה השלישית שאחר זו . ושניהם נעים גם כן
א' א' ולדעת הראשונה יש לומר שהטעם בזה שהוא כתב בתחלת ספר שחות שהשא
אינו בקרא בעצמו רק הוא בעצור תנועת לפכיו או לאחריו גיה שאם התנועה ר'
אחריו הנו שו' כעוואם התנועה לפכיו הנו שא' נחוא' כ' לפי זה א' א' שיהיו ב' שאי'
נעים וזה שאם זה הכ' אפסר שיהיה כע' מפני שהוא כסוף א' התנועה השלמה א'
שאחריו הא' א' א' כיון שאין אחריו תנועה שלמה אא שא' כמוהו . אא שיקרא לזה
שא' כ' מטעם זה ה' שא' יבא גם כן שני שאין נחים והוא עצמו כפ' ב' אמת מן היין
שהוא השין שא' התני . שניהם נעים ואפילו לדעת הראשונה שיהיו אומ' שני שאי'
בסוף תיבה הא' נח והב' כע' יקרא על הכ' איך הוא כע' כיון שאין אחריו תנועה כל'
ע' כ' כרא' הטעם למח' לא יבואו ב' שאים נעים מפני שהשא הנע כבד' ביארנו
לעיל שהוא אמצע ב' והה' עברי' ובין השוא הנח . וכיון שאינו מביע אפי' למדרג'
העבר ידוע שאף הוא אין לו מעמד בעצמו אבל על כל פנים צריך שיהיה כסוף
וחטוף מא' מי' בקודות ולכאף שבסוף שיהיה הא' כע' הכ' א' א' שיהיה נע' כיון
שאין קודם לו תנועה שלמה מהי בקודות שהרי אעפ' שאינו חטוף הרי הוא כחזי'
חטיף שאי' והוא הקודם אינו מחטיף אותו כיון שהוא שא' כמוהו וצמד רבתו .
אבל ב' שאים נחים לא יקרא כלל כיון ששניהם הם חטופים חטיפות' ומורה יכול
תנועה אחת שלמה להחטיף ב' חטיף' גמורת כמו שיקל להחטיף חזי תבו' כי חזי'
חטיפות הרי הוא קח' לתנועה . ואם תאמר אם כן יהיה הא' כע' וחב' נח ויהיה
הב' חטוף מהנע הקודם לו כיון שהוא גדול ממנו גם זה א' א' שהרי כתבאר לעיל
שאין שוא מחטיף שא' אפי' שהא' יהיה כע' וחב' נח וכיון שב' חלוקות א' לא יתבנו
על כרחינו ל' א' שהיה הא' נח וחב' כע' ואם תאמר גם זאת החלוקה הרביע'
לא תתכן מהטעם עצמו שאמרנו שלא יתכן שיהיו שניהם נעים מפני שכל שא' כע'
צריך שיקדם לו תנועה שלמה ובכאן הרי אנו אומר' שהב' בעולא קדם לו תנועה
שלמה אדרבה הקסיק לנו שא' נח שהוא הייתר פחות שב' ל' כב' ואם
שכלנו שהתנועה שלמה יחטיף חטיפות' שלם שהוא הנח וחזי' חטיפות' שהוא הנע
כך ראוי שבסוף שיהיה חזי' חטיפות' תחלה ואחריו חטיפות' שלם . תצדקתך בזה
שהנח והנע ראוי לשבול אחר התנועה השלמה ואין ראוי לשבול הנע והנח מפני

עבועת המא ומאריך בה הוא אומר אותה בביחוד והתקרא אותה במחצה הוא
כאלו מטה אותה לתבועת אות הברון ואינה כמיה ממנו ואחר שהשלמנו חלקי
הדרך הסכי בשים אות הברון אחר המא מעתה כבא אל חלוקי הדרך הסלישי בשים
אחר המא אמת משאר האותיות שאינן לא יוד ולא אמת ועל זה אומר שהכה
כל המדקדקים הסכימו בזה בשים אחר המא אחת משאר האותיות שאינן לא כ
יוד ולא אמת אונת המא הוא כקרא בפתח אלא פמחתי לבי יהודה המדקדק
פכתה אל פאם אחר המא יוד יקראו המא בפתח ואם אחריו לחת מאותיו אמת
תהיה קריאתו כפי התבועה שבאות הברון ויקראו המא שאחריו קמץ בפתח חטו
רצה לומר במא ופתח. עד כאן נראה מדבריו אלה בשים אחריו לחת משאר
האותיות רצה לומר שאינן לא יוד ולא אמת דוק כשהוא נקודה בקמץ אבל כ
כשהיא נקודה במא הנקודות לא נראה שדעו פמחתי אז המא הוא בברי
או בסגול כמו שאנו קורין עתה כל שאנו כע ואחר כל אלה הדברים הנה אנכי
המחבר אומר שלא מצאנו בזמננו זה ולא שמענו בשום מקום ששעלם שיהיה ק
קריאת המא הנכע כפיר פסא מהדעת האלו אלא דבר שעלם כלו קורין כל מוא
נע ששעלם כמו סגול או ברי וקצת מה שמצאנו בזמן הזה כסדר קצת המדקדקים
הוא אנכי מליטולה מקורין כל שא כפתח וקצת מהמדקדקים קורין המא
שאחריו יוד כחוק והמא שאחריו אמת כתבועת אמת ועגם זה על המעט ב
וע' ב' אומר אני שכיון שהמפרשים בעצמם אינם מסכימין בזה לדעת אחת גם
הקורין בזמננו זה הם מתחלפים בקריאתם ראוי להחזיק במנהגים אשר להם
המסכימים עם אותם הכתובים במפרשים אבל המנהיגים הכתובים במפרשים שאין
שום אדם כותב כמותם אין לכתוב כמותם כלל והוא מה שרבינו לביאר בדברי הזה
ומשנה כבא אל. הדברי הב' בקריאת המאיים כשם פמוכים והסג' ח
חלוקת הא' ב' המאיים שבתחלת תיבה הסכי בשים המאיים
שבאמצע תיבה הב' בשים המאיים שבסוף תיבה ואתחיל. החלוקה הראשונה
ואומר שהכה כל המדקדקים כלם הסכימו והגביון מעיד עלא במא
בכל המקרא ב' מאיים בתחלת תיבה כלל והטעם בזה מפני שהב' מאיים אלו לא
ימכע או שניהם כעיים או שניהם כחיים או הח' בח' והב' נע או הראשון כע ונהסכי ב
כח ושום אחד מאלו אי אפשר בתחלת תיבה אם שניהם כעיים אי אפשר בשום מ
מקום שני מאיים כעיים כצו שיתבאר בחלוקה השני שאחר שגואם שניהם כחיים גם
כן אי אפשר כמו ביתבאר בחלוקה השלישית כל שכן שאפילו היה אפשר באמצע א
או בזוף אי אפשר בתחלה מפני שהמא הנח אי אפשר להצטרף כח' לא יקדם לו
תבועה כי התבועה הקודמת מתחייב ומריבנו ואם כן בתחלה אי אפשר שיהיה כח
באם בד שקרי לא קדם לו תבועה לא כשאר שיהיה הלא הראשון כע והסכי
כח ולפי שאי אפשר שיחטף המא

השוא שוא אחר כמוהו לא א' כמוהו לא אחד מה' נקודות לכך נ' שמו ב' שאיך
בהחלת תיבה והוא מה שרציתי לבאר בחלוקה הראשונה לא עראיתי להמשיך לזה
ולת' דיעך מה שאמת המדקדק' שכדי לקיים הכלל הזה הוצרך בעל הלשון לשנות
כל אות אשר היתה ראויה להקד' בשוא והיא באה על תיבה שהאות הראשונה ר'
ממנה נקודה בשוא וכו' . וכבא א' השבית שב' השואים שבאמצע תיבה ואומר בהכה
כל המדקדקים כלם הסכימו שכל ב' שואי' השואים באמצע תיבה הראשון מהם הוא
כח והשני הוא כעולא להפך ולא שניהם נעים ולא שניהם נחים והטעם בזה כי
שניהם נחים א' א' כמו שיתבאר בחלוקה השלישית שאחר ז' . ושניהם נעים גם כן
א' א' ולדעת הראשונים לומר שהטעם בזה שהוא כתב בתחלת ספר צמות שהשוא
אינו בקרא בעצמו רק הוא בעצור תבועת לפניו או לאחריו ג' שאם התבועה ר'
אחריו הכו ש' כעולם התבועה לפניו הבו שא' נח וא' כ' לפי זה הא' א' שהיו ב' שאי'
נעים וזה שאם זה הב' אשר שיהיה בע מפני שהוא כסמך א' התבועה השלמה א'
שלאחריו הא' א' א' כיון שאין אחריו תבועה שלמה לא ש' כמוהו . לא שיקשה לזה
שא' כ' מטעם זה ה' שלא יבא גם כן שבי שאין נחים והוא עצמו כ' ב' ישת מן היין
שוא השני ושוא השני . שניהם שואים ואפילו לדעת הראשונים שחזו אותם שבי שאי'
בסוף תיבה הא' נח והב' נע יקשה על הב' איך הוא נע כיון שאין אחריו תבועה כלל
ע' כ' כראי הטעם למה לא יבואו ב' שואים נעים מפני שהשוא הנע כבד' ביארנו
לעיל שהוא אמצעי בין הש' עבד' ובין השוא הנח . וכיון שאינו מביע אפי' למדרג'
העבד ידוע שאף הוא אין לו מסמך בעצמו אבל על כל פנים צריך שיחיה כסמך
וחטוף מא' מי' נקודות ולכך אף שנסתכל שיהיה הא' כ' א' א' א' שיהיה נפש כיון
שאין קודם לו תבועה שלמה מהי נקודות שהרי אעפ' שאינו חטוף הרי הוא כחזי
חטיף שואי' והשוא הקודם אינו מחטוף אותו כיון שהוא שוא כמוהו וחמד רבתי .
אבל ב' שואים נחים לא יקשה כלל כיון ששניהם הם חטופים חטיפות' במורה יכול
תבועה אחת שלמה להחטוף ב' חטיפי' גמורת כמו שיקל להחטוף חזי תבו' כי חזי
חטיפות הרי הוא קתוב לתבועה . ואם תאמר אם כן יהיה הא' כ' נוח' כח ויהיה
הב' חטוף מהנע הקודם לו כיון שהוא גדול ממנו גם זה א' א' שהרי כתבאר לעיל
שאין שוא מחטוף שוא אפי' שהא' יהיה כעולא' כח וכיון שב' חלוקת' לו לא יתבנו
על כרחינו ל' א' א' א' כח וזה כעולא' שאמר גם זאת החלוקה הרביעי'
לא תתבן מהטעם עצמו שאמרנו שלא יתבן שהיו שניהם נעים מפני שכל שוא נע
צריך שיקדם לו תבועה שלמה וכפאן הרי אנו אומר' שהב' כעולא' קדם לו תבוע'
שלמה אדרבה הקפיק לנו שאם כח שהוא היותר שחות שבבלן כבו' ואם
שבנו שחתבועה שלמה יחטוף חטיפות' שלם שהוא הנח וחזי חטיפות' שהוא הנע
כך ראוי שנסתכל שיחטוף חזי חטיפות' שלמה ואחריו חטיפות' שלם . תעבדך בזה
שהנח והנע ראוי לסתכל אחר התבועה השלמה ואין ראוי לסתכל הנע והנח מפני

מצבי שבין שהאות הקודמת לשיאין היא המחטפת אותן ראוי שתחטוף תחלה
החטיפית הגדולה שהוא הנח ואל כ' החטיפית קמעט הקחב לתנועה כדי שתקרב
הדבר מעט מעט לתנועה שביקש הריו תנועה צריך שהבא מתנועה לתנועה ע
והחטיפית בכתים שסדר החטיפית באופן שיתכנו עכ' אבל ראוי שתדע בזה שזה
שאמרו שהשוא' שבאמצע תיבה הא' כח והב' בע' זהו דוקא כשהינה אותיות ה'
השואיות אות ברובית אבל אם היא' היא גדולה יהיה להספק ששוא' הא' ישוב כעוסב'
יהיה כח כמו יעבדוך עמים ויאספו את קטלנו וכאספו שמה - ורוב' כו' משמס' הים
לכא' יעבדוך ויאספו וכאספו' לא מפכי הרחבת השוא' הברוכיו באו כן - ושבן
כשלא ממ שריתתי לבאר בח' וקראת' הזאת - ועתה אבא' א' החלוקה השלישית
בה' השוא' שבסוף התיב' וחמו שהבה בחלקו שפרטים בקריאת' ב' שוא' א' וזה שר'
יהודה סמדרק כת' שבס' שוא' א' לו הא' בח' וקב' כע' ולכא' ראוי לקרא תיו וישת
מן היין שוא' כע' דבק עם מלת מן כלא' יאמר ויש תמונה קשה לו לא בתחלת ספר'
מאזנים ואמרומה יעשה במלת יפת' א' די' שהיא' א' אל' א' די' היא' בקורה בשוא' וסגו'
וא' כ' על כרחנו היא בעה' ואם תי' אל' יפת' היא' ב' כ' בעה' ממזא' ב' שוא' כע' וזה
דבר לא יתכן כי אין בה' בל' מן לחבר' ב' שוא' בעים כמו שאמרו לעיל - ועו' יקשה לו
קרא' ב' ממה שמצינו קת' מלות שש' שוא' ב' במקו' והם בטעם מספיק ועל' ע'
כרחנו להפסיק לשם מטבי הטעם ואיך א' כ' בחבר' לשם השוא' הב' עם המלה מ'
הכמסת' כמו ויפול על צואריו ויצד' - ועוד הקצו' לו החתכים קושיא' ב' והיא
ממה שמצינו מלות בעלות בגד כפתי שבהו אחרי' לו שוא' וס' דגשות שאלה' ר'
כד' בהם קע' ראיות אותיות בגד כפתי התי' שוא' ממה שידע' שכל' אותיות בגד
כפתי הבא' אח' שוא' קע' הם רטו' וסמלו' הן מלו' זילד' כ' ויפת' בה' ל' ב' ש' התיב'
הם דגשות ומטבי כל' זה אמרו האחרונים שב' השוא' שבהו' קיבה שניהם נתיים
וירדק עשה פשרה בין' הדעות האלו באומרו' כי אין לשני השוא' קהם דרך' אחד
לעולם לא לפעמים נקראים שניהם נחים ולפעמים הא' כח' וס' כע' וזה שכתבתי
שאחר' ב' השוא' אינה מתחלת בשוא' א' כ' בקורה אחרת וכן' אין ב' תיבה שיש לה' ב'
השוא' טעם מפסיק' אז נקרא' הב' שוא' הא' כח' וס' כע' כע' כע' עש' התיבה' אס'
שאחרים ב' וישת' מן היין ויבד' ויסק' א' תוסף' אבל' אם ראשית המלה שאחר'
השוא' היא שוא' וזהו' אז הב' שוא' שבהו' המלה' ס' נחים כמו' יפת' א' וכן' חס'
המלה' שיש לה' ב' שוא' יש לה' טעם מפסיק' נקרא' הב' שוא' שניהם נחים - והנה
עם דעתו' זה כתבו' שבי' הקושיות הראשונות אבל' השלישית עדין במקומה' עומדת
ואפשר' לו לתקן הדעת הזה כדי' שיתורן' גם השלישית ולומר' כי כשיבוא' ב' שוא'
זאחרים בגד' כפתי דגשות שגם' הם שניהם נחים אבל' וישת' וכדומה' לעולם באחד
כח' והשני בע' אבל' כל' זה אין ספק שהוא' ברמה' ושיא' מהדרך' הישר' א' לאו' שכל'
שני שוא' שבהו' תיבה' יהיה להם לעולם דרך' אחד' וכונן' שדרך' ל' יסוד' כ' ש' קשה

בתקופה מכונה פנים ודרך ר' אברהם הוא דרך סלולה לא התקפה בניגוד שנים קודמים
ראוי נבחר בו והוא מה שרצונו לבאר בחלוקה השלישית הזאת בכתובים הבתים
הם עם כל דרושיו ודבוריו המדברים בקריאת השוא הפשוט ומעתיק בבא לא הבתים
הב' לבאר קריאת השוא המורכב ועל זה הקדים ואומר שהבס השוא המורכב
לכר הוא מסומן מחובר עם אחד מג' כקודמת הכו' ואכ' ידוע שקריאתו הוא כפי
הכקודם המחוברת עמו וזה שטעמים השוא מחובר עם סגול בקראתו כאלו הוא
סגול ואם יהיה מחובר עם פתח מקראתו כאלו הוא פתח אבל כשיהיה מחובר עם
קמץ לא בקראתו כאלו הוא קמץ אלא כאלו הוא חולם ואל' ת' א' ב' למס' לא שם צל
חולם בין שרובם להראות שבקרא אותו חולם התעוזה מפגי שהחולם הוא
למעלה והשוא הוא למטה ולכן לא היה ח' אדם עלה יפה - ואל' אב' למה שם קמץ
יותר משאר הכקודות התחתונות התעוזה שישלך לדעת שהקמץ להם הים
בונה לתנועת החולם כזו שכתב בשפרים ודי בזה לכוונת זה הבתים ובהן בשלם
הפיק קב' ובה' כשם החלק הם ומעתיק אב' אהמלק קב' להביא דרכים
בגללים משירים להכרית מקומות השוא - ולהצית השוא ממנו פשוט וממנו מורכב
כזו שכבר כתבאר בתחלת סב' מהחלק הוא לבן ראוי לחלק החלק הזה חלוקה ראשונה
לב' פיקים הפיק קב' להזכיר הדרכים החללים המישרים להכרית מקומות
השוא בגלל כל בן טיהם פשוט או מורכב הפיק סב' הדרכים סגולל המישרים
להכרית מקומות השוא המורכב - ואתחיל הפיק קב' להזכיר הדרכים החללים
המישרים להכרית מקומות השוא בגלל - ועל' הקדים ורגמר שהנה לראשונים שהם
מטעים קריאת השוא להרבה תנועות כמעט לבג' כמו שכתבאר בסב' מהחלק קב'
הנה להם אפסר שהים צריך הכמה רבה להכרית מקומות השוא בתחת לפי שכל
תנועה אשר יבנו ויצויהו מפייהם היה להם להספק בה אם היא עברת או מלך בין
שהשוא להם היה משמש בגלל א' מלאו התנועות האמת שמתוך בקיאותם והחולם
בלשון הקדש ובתנועותיו היה בקל להם להכרית מקומות השוא מפגי ששם כמו שהם
מכרילין בלשונם הסמוגית בין המלכים והעבדים כך היו מכרילין בין העבדים לשוא
אבל אב' בעינותינו אחר שמפגי חטאינו גלינו מארצנו ובתעוררו בלשונות הגר'
הפסדנו בקיאות לשיבנו עד שלא ידעו אנו עדשים להבדיל בין תנועות המלכים
לתנועות העבדים לא מבט' שאין אנו יודעים להבדיל בינם ובין השוא עד שבאר
המכהג כינינו שכל שוא שבעולם אב' משוים אותנו לסגול ולצד ולפעמים אב' מצד
אותנו לחולם כשהאות השוא קמץ - ולכך שב' זה הנה במקרה שאין לנו צורך להוציא
דרכים לסכר מקומות השוא בכל שחר הפגועות אס' לא בתנועות איו או בגלל
האותיות ובתנועות אה' באותיות הגר' וזה שאין בעולם מי שיטעה עתה על מלת
גב' דרך משל אם הפא הוא בין שאנו מכיעי אותה בפת' והין אב' מכיעי בא מקו
השו' בפת' אם לא באותיו הגר' חבל בטעם זל תבאר ונפשו שהם בקודה צד' ת'

מבני שביון שהאנת הקודמת לשואין היא המחטפת אותן ראוי שתחטיף תחלה
החטיפיות הגדולה שהיא הנמול' כ' החטיפיות המעט הקרוב לתנועה כדי שתקרב
הדבור מעט מעט לתנועה שביון שאחריו תכונה כחך שהיא מתנועה לתנועה ע
והחטיפיות בהתים שיעלר החטיפיות באופן שיתבכנו עכ' אבל ראוי שתדע בזה שזה
שאמרנו שהב' שואי' שב' אמצע תיבה הא' כח' זהב' כע' זהו דוקא כשאינן זותיות ה
השואיות אנת בדוכית אבל אם היא' היא' בדוכי' יהיה לספק שהשוא' הא' ישוב כע' וסב'
יהיה כח' כמו יעבדוך עמי' ויאספו את השלו' וכאספו שמס' ורבי' כוכי' משמס' היס
לכח' יעבדוך ויאספו וכאספו' לא מפני הרחבת האותיו' הגרוכי' הוא כן - וטכ'ן
כשלא ממ' שלבתי' לבאר בה' וקה' סב' הזאת - ועתה אבא' א' החלוקה השלישית
בה' השואי' שבמקום התיב' וגמ' שהבה' בחלקן שפרטים בקריאת ב' פואים' לנו זה שר'
יהודה שמדקדק' כ' טבס' בה' פואים' לו' הא' כח' והב' כע' ולכך ראוי לקרא תינו וישת
מן היין שא' כע' דבק' עם מלת מן' כל' יאמר ר'ם תמונה קשה לו' רא' בתחלת ספר'
מאזנים ואמרזמה יעשה במלת יפת' א' ד' שסר' א' ל' אל' ל' א' ד' היא בקורה בשוא' וסגו'
וא' כ' על כרחו היא בעה' ואם תינו' אל' יפת' היא ג' כ' בעה' ממז' ב' פואים' כע' וזה
דבר לא יתכוני' אינכ' בל' שאן' לחבר' ב' פואים' בעים' כמו שאמרנו לעיל - ועו' יקסס' לו'
קו' שא' ב' ממה' שמזכירו' קת' מלות' שהם' בה' פואים' בסוף' והם' בטעם' מספיק' ועל'
ברחו' להפסיק' לטעם' מפני' העם' ואיך' א' כ' כח' לטעם' העו' א' הב' עם' המלה'
הנמשכת' כמו' ויסול' על' פוארי' ויבך' - ועוד הקצו' לו' האות' כים' קו' שא' ג'
ומה' שמזכירו' מלות' בעלות' ב' ד' כסת' עברו' אחרי' לו' פואים' וסס' ד' ג' ואת' טאס'
כד' ב' חס' קע' ראוי' את' תיות' כ' ד' כסת' חת' רש' ומ' ע' ד' וע' עכ' מות' ית' כ' ד'
כסת' הב' א' ח' שא' בע' הם' ד' ו' ו' סמל'ן' ה' מל'ן' זיל' ד' כ' ז' ית' כ' כ' ע' ע' ע'
הם' ד' ו' ו' ומפני' כל' ז' סמל'ן' הא' ח' ר' ב' ש' ה' פואים' ש' ס' ע' ע' ע' ע' ע'
ו' ד' ק' ע' ע' פ' ע' ב' ד' ע' ע' ה' לו' בא' ומר' ב' א' יל' ע' ע' ה' פואים' ההם' ד' ד' א' ד'
ל' ע' ל' א' לפעמים' כקראי' ע' נ' הם' נ' פ' ע' ו' ל' פ' ע' מ' הם' ה' כ' ו' ע' ע' ע' ע'
שאמר' ב' הפואים' איבה' מתחלת' בע' א' א' כ' ב' ק' ה' א' ח' ר' ו' ב' ח' י' צ' ז' פ' ע' ל' ה' ב'
הפואים' טעם' מפסיק' או' כקרא' הב' פואים' הא' כח' והב' כע' כע' נמשך' עם' התיבה'
שאחריהם' כ' ע' ו' ש' מן' היין' וכך' ו' ע' א' תוסף' אבל' אם' ראשית' המלה' שאחר'
הפואים' היא' שא' ו' ה' א' ח' ה' פואים' ש' כ' ה' ח' מ' הם' כ' מ' ית' א' ד' ו' כן' הם'
המלה' ש' ל' ה' ב' פואים' יש' להם' טעם' מפסיק' כקרא' הב' פואים' ע' נ' הם' כ' מ' הם' - והנה'
עם' ד' ע' ז' כ' כ' מ' ש' הקו' ע' ה' ראשונה' אבל' ש' ל' ית' ע' ד' ו' ח' ק' ו' ע' ע'
ואפשר' לו' לתקן' הדעת' הזה' כדי' ש' ית' מ' נ' ה' שלי' ו' ית' מ' ר' כ' כ' ש' ו' א' ב' ש' א'
זאחריהם' כ' ד' כ' פ' ד' ר' ג' ע' ע' ש' הם' ע' נ' הם' נ' הם' אבל' ו' ית' ו' כ' ו' מ' ל' ע' ל' א' ח' ד'
כח' זה' ע' כע' א' כל' זה' אין' ספק' שה' א' ה' ו' ית' א' מ' ה' ד' ק' ח' ית' א' ל' א' ח' ע' ל'
ש' פואים' ש' סוף' תיב' יהיה' להם' לעולם' ד' א' אחד' וכיון' ש' ד' ק' ל' ית' א' ל' ע' ע'

כתקנה מכונה פנים ודרך ר' אברהם הוא דרך סלולה לא חקקה בנגדו שום קושי
ראוי לבחור בו והוא מה שרצונו לבאר בחלוקה השלישית הזאת בכך שכל
הח' עם כל דרושיו ודבוריו המדבר בקריאת השוא הפשוט . ומעתה בראש
הב' לבאר קריאת השוא המורכב ועל זה הקדים ואומר שהשוא המורכב
לכבר הוא מקומות מחובר עם אחד מג' כקודמת הכ' ואכ' ידוע שקריאתו הוא כפי
הכקודם המתחברת עמו וזה שטעמים השוא מחובר עם סגול בקראתו כאלו הוא
סגול ואם יהיה מחובר עם פתח בקראתו כאלו הוא פתח אבל כשיהיה מחובר עם
קמץ לא בקראתו כאלו הוא קמץ אלא כאלו הוא מולם וז' א' ב' למס' לא שם שוא
מולם כיון שרובם להקראות שבקראת אותו חולם התעובה מפגי שהחולם הוא
למעלה והשוא הוא למטה ולכן לא היה ח' אדם עלה יפס . וזאת אב' למה שם קמץ
יותר משאר הכקודות המתחברות התעובה שישלך לדעת שהקמץ להם הים
בונה לתנועת החולם כמו שכתב בשפרים ודי בזה לכוונת זה הדתה ושבן בשלם
הפיק הב' וב' בשלם החלק הח' ומעתה אבא להסלק הב' להביא דרכים
בוללים משירים להכרית מקומות השוא . ולהיות השוא מחובר פשוט ומחבר מורכב
כמו שכבר התבאר בתחלת סב' מהחלק הח' לכך ראוי לחלק החלק הזה חלוקה ראשונה
לכ' שיקים הפיק הא' להזכיר הדרכים החללים המישרים להכרית מקומות
השוא בכלל דל' בן טיהים פשוט או מורכב הפיק סב' הדרכים הסגול' המישרים
להכרית מקומות השוא המורכב . ואתחיל הפיק הא' להזכיר הדרכים החללים
המישרים להכרית מקומות השוא בכלל . וענ' הקדים ואומר שהבה לראשונים שהיה
מעט קריאת השוא להרבה תבועות כענין לבל' כמו שכתב בסב' מהחלק הח'
הנסל להס' אפוא שהיה צריך הבמה רבה להכרית מקומות השוא בתחלת לפי שכל
תבועה אשר יבנו ויצויהו מפייהם היה להם להס' כהם אב' עבד יח' מלך כיון
שהשוא להם היה משמש בכל א' משו' התבועות האמת שמתוך בקיאותם והחולם
בלשון הקדש ותבועותיו היה בקל להם להכרית מקומות השוא מפגי שהם כמו שהם
מכד' לין בלשונם השמעית בין חמלבים והעבדים כך היו מכד' לין בין העבדי' לשוא
אבל אנו בעינותינו אחר שמפגי חטאינו בלינו מארצנו ובתעבדנו בלשונות הגו'
הספדנו בקיאות לשבנו עד שלא ל' כד' א' אנו יודעים להכד' לין בין תבועות המלבים
לתבועות העבדים לא מפג' שאין אנו יודעים להכד' לין ביבם ובין השוא עד שכתב
המכה ב' כינוי שכל שוא טעוולם אנו מפגים אותנו לסגול ולכד' ולפעמים אנו מפגים
אותנו לחולם כשהאות השוא קמץ . ולכך שם זה שבה במקרה שאין לנו צורך להמציא
דרכים להכרית מקומות השוא בכל שחר התבועות אס' לא בתבועות איו או בכל
האותיות ובתבועות אה' באותיות הגר' וזה שאין בשלם מי שיטעה עתה על מלת
בב' דרך משל אס' הפא שוא בין שאנו מניעין אותה בפת' והיא אנו מניעין בא מקו
הש' בפת' אס' לא באותיו הבר' חבל בעשה ב' לתבאר ובפג' שה' בקודה ב' ג' ס'

או בסגור וכן בטעם בעל אכילה או צדקה כיון שאין יאנו מפדילי ביניהם כלל ולכן די
לכו עת שכתבו דרבי וכלל מישרי להבי מקומו השוא במקו שאנו מכיע את האות
בתנוע אי סגור יהיה או כרי וגב בתנוע' אה ב' אותיו הגרו או בתנוע' או חבל בשו'
התנוע' אין צורך כי צדאי לא בטעם כשא' לכו א' ב' שא' יאנו צריכין לספק אם יש אם
סו פי אם במקו שאנו מכיע את האו בתנוע' אי ובתנוע' או בכל אי זו אותיו שיהיו
וכוסף עליה בתנוע' אה באותיו הגרו טע' וט' אכתו לך באין ט' הקדמו פללל הם
יהיו המורה לכו את הד' להבי מקומו השו בכל מקו שהו- ההקדמ' ה' היא אותה
שכבר נזכר בה' ה' לטבולי' בא' שהיא לא ימצא לבדו באם תיב' ל' שלא ימצא אם
תיב' שלא יהיה בכל אות' תיב' לא שוא לבד ומכאן יצא לנו הנרא' כולל על כל מלה
שהיא בגלת תנוע' א' לבד שמיד כפי' וכדע שבדאי אין באות' מלה שז כלל כמו כן
או א' או א' או א' ההקדמ' ה' היא כצד' שתר' שבעל לשו הקד' המעי' במספר
התנוע' כיד האפש' להקל על הד' ולזה כשאנו צריכין להרבות אותיות השמו במלה אחת
מהמלו המעי' התנוע' באותיו הפרטי' ממה שהיו מתחל' קוד' תוספ' אות השמו ולא
זה כלל ע' כשהיו האותיו הנוספו בראו בדב' אבל כשהיו כחו ל' בלתי כרגשות
בדב' גב' הקל דמיו זה בתוספ' האו הכרגש' בדב' כשהוצר להוסיף על מלת שמרס
מס כדי שיו' על הרבי' אח שמרס' ואלו בא' כמו שהיה מתחל' היה או שמרס' אבל כדי
להקל הסירו הקמ' מהעי' ושמו במקומו שוא- והמשל בתוספ' האו הכח' כשהוצר לשמו
שמרס' בבני הס' גב' הקמ' מהעי' ושם במקומ' ש' אעפ' שהתוספ' חינו כרגש כלל
בדב' וכן בשמו כאח דב' ומרשע דשעי' כד' כד' ב' שר' הלשו הוא לק' בתנוע' כיד
האפשר עד שלא ימצאו באום מקום במקל' ג' מלכ' סמוכה ולא ד' עבד' בלתי שוא
בבתי' ופסם טכה' בעל הלשו זה הר' בראי התנוע' כן כהג' גב' בהמיכו השמו להקל
בתנוע' כמו בדב' ד' כשתסמכהו תאמ' דב' יא וכן בבד' תאמ' כד' ל' אבל צריק
שתד' בגל זה תכאי א' כי זה הכלל שאמרנו הוא בפעל' ובשמו שאין עין הפעל' דגוש'
אבל כאשר עין הפעל' דגוש' אז תשארכ' הפעלו על עמדן המשל בזה שאשר תאמר
דברת או שברת סדגוש' כשתוספ' עליה' מס הרבי' או אותיו הכנו' לא תשתב' התנוע'
ה' מהתיב' והיא החיל' אבל תשארכ' ותאמ' דברת' שברית' דברתו שברתו בחיל' הדלת'
וסאין כמו שהיו בטו' תבאכ' האותיו הנוספו וכן בשמו הדגוש' כשתל' גכ' או צדיק'
כאשר תרשס לא תאמ' גכ' צדיקי' וגו' כמו שתאמ' בסכל' סכל' ומכד' כד' ב' בל'
באותיו הראשון בפת' כמו שהיו והד' אשר יהיה צריכי' יהיה בהמיכו גכ' כי אתה
לא תאמ' כביר כח באו הכף כמו שתאמ' כד' לב וסכת כל זה הוא כי הכה בבליתי
דגוש' החליפו התנוע' ומעטו להקל אבל בדגוש' אם היו משכ'ם הפא והיו כוקד'
אותו בא' היינו צריכי' לרש' עי' הפעל' מטעם שאין אח' שז נע דגוש' וכו' סכת' ולזה א'
היו משכ' אות' לשוא סיה אופן סמל' משתכ' מדגש' א' רפס וסיס כפסד אכנתס' ולכ'
לא שנו אותה כלל ססקדמס ססלי' שית

הסקדמס סג' סיא מכל תיבם יסיס מס או פעל או מלק אם ידעת כח
שהאות הראשונה ממכס סיא כשוא אם באה רות פ
במונית עלים א' א' שאתם האות השמונית בקודם בשוא ו וכן אם ידעת
בתים סהאות סראפוכס ממכס סיא בשוא אין להסתפק בשנים סודא
איכס סזאית וכל זה מבאר ממס ידעת פח' א' כ' פוא' בתפלת תיבה ו
נמסחלוקס סא' תרע סאין לספק במחדול מעשות וכיוצא אם המעין בשוא
או לא ונמסחלוקס סב' תרע סאין לספק במלת בארות אם האלק בשוא
כיון ידעת פהבית בשוא ו ססקדמס סד' מכל תיבם יסיס מס אם
פעל או מלס פאתס יורע
ממכס א' א' פתי' אותס סאו' בקודם בשוא וזס מבוא' מפני סשוא תנועתס
סזופסו' א' כ' ארכו' סתנועס באות יורע פאיכס בקודם בשוא ומזס ית' כבקל
פמסקל פעל ססגול או פעל כמתס שיעין ססס מלעיל סס כלס כסגול או
כצ' כמו מלך ספס ופתח מלס אכל כססס מלרע סס בשוא כמו באר ססס
דכס זמן וכן כל כיוצא כזס ו ססקדמס סה' וסיא סצריכס סרבע כחלק סג'
סיא פים לדעת סכל סשמות וסמלות בכלל ספמצאים במקרא סס בחלקים
כעכווננו חלוקס ראפוכס לב' חלקי' סחלק סא' פים כחמקלס סכפרד פוא
וימתנו לסוס סכס משוא אל בלתי פוא ויחלק סכ' סס אות' פאין כחמקלס
סכפרד פוא אכל כפיתרכו או יסמכו או יכנו יבא כסס פוא סחלק סג' מלס
יבא כסס פוא כלל לא ככפרד' סס ולא כרמים וסמיכותס וכיו'ס וסכס כחלק
סג' אין לנו עסק כזס ספסר כפארנו א' כ' כ' סחלקי' סראפוכי' פכח' נדכר כפאין
ים לדעת סב' חלקי' אלו לפעמי' ימתנו ספואיים אל בלתי פוא וסבלתי סואיים
אל פוא אלא פים ספרס כין כ' אלנו וזס סחלק סא' פסס ספואיים לא ימתנו
משוא אל בלתי פוא אם לא קצתס ולעיתס רסוקו' מאר אכל סחלק סב' סבלתי
כ' פיים ימתנו כלס אל פוא ולעול' וסכסס כזס כ' זית' אנו מפתמים' מספוא
ממס פאנו מפתמים' מסב' קודות סאחרות פנו' כסוף ספ' סא' מסחלק סא'
ולזס סמלפי' וסעכרי' יחזרו לפוא וספוא לא יפוב אליכס וסי' מ' א' ז' כגעין
מית סכרד אפר אעבר לא תאמר ויעור דפ ספולק סא' פארנו פימתנו
פפוא א בלתי פוא יסיס בא' מכ' פבר' סא' פיא כעצ' מפני סספסק סב' במקדס
פפני ססמכות עס סרבו' וואתן סנסתנו לסכס סא' סיס ספמו' כפא ס
ספעל ופנסתנו לפבז' סב' סיס כפא וכעין כפא אל בלתי פוא וכעין אל פוא
וסמל לסנוי סכס סראפוכס פוא כ' קצת פמו' ספואי' כפא ספעל
כפיבואו כפסק כפקגס פוא ססא' לסגול סעכ' פרי ערי פכא ספסק

בפגול אה' אין עוד פלי ועסה פרי לכית המדי וכן הב' כי כפוא פתח בפתחו
לקחן פחו זיחא אהי זכן סבלי צפוא קחן יבנו לחולכמו והסיר ה' ממך
כל חולי ונפול הסכס סב' מוכי סמיתת עם סרבי כמו לגזי מים אנמי
בפס שספרד הוא הפא ומתח סעין וזהלק סב' שחמדנו סיפתנו אל פוא
יסיס בלחד חב' סבות עצמית' ס' מסגי סרבי סב' מפמי סמיתות סב' מפמי
סכנוי וקמפל לאלו דבר סקמוץ תלח' סרבי דכדי וקסמיבו דבר ס' וקסמ
דברי סבל אלו סדלק סממס וזהסכס לכל אלס סב' מכוורת סידוע סבל
א' מאלס מחיל' סרין סאות כמרוכס ולהחטימס ולס ישתנס כסס אל ספוא
סמט' חס ב' סרבי זהכמי מרבה כלותיות ותבועת' וקסמכות' יחייב פוא
כמכור בקקדמס סב' וסמיתות ג' כ' כ' מוכן סוא סמסמין ומדין סתיכס
לבסמפת אליס ולס יחייב פוא ומוס תכין מס סממנו בלח' ס' מאלו
ססכס ס' סיתח בעכס זהכ' במקדס ווס סממו ססמית' מחייב פוא כעס'
כך ססכק ספוא ספס מחייב לסיר ספוא ולסעלותו למח' א' ס' סמיתות
עם סרבי ב' ס' ספוא מחייב פוא ואדי יחייב לססירו אלס ססיס זס סכס
במקדס כי מסגי מסגי דברים אלו חייבו לסבות עין ספעל אל פוא וחדר זס
לא סיס אספ' ס' פאר פוא ספא במקומו ס' כ' ס' ס' פוא' סתלכ' סיכס ווס
א' א' לכן פכו איתו אל פמח ססקדמס סו והיא ג' כ' צריכס בלח' חב' סבל
סממות פיס כסס צדי בעין ספעל סס במלקיס תלוקס ראסונס כענין סזס
לב' חלקי ס' סס סממו' פ' אין כסס לא תוספת ולא ססרון על ספרס ס' פיס
כסס תוספת כתולת ספרס או כ' אמצע ותוספת סאמצע סוא אכ' לחמת
או דגס ר' ספרס בין ב' אלו וזה סממין ס' לא ישתנס כסס סעין לטוא כלל
אכל סמין סכ' ישתנה כרבי ורבינו לפול אל פוא אכל כסמיוס לא ישתנס
אל פוא אכל ישתנס לפעמיס אל כקודס אחרת' וסרין סב' לא ישתנס כלל ו
סמפל לכל זה ס' כסס מסמין ס' א' מוכנו מחקל סעל פוא צרי ופעל כלו צרי
וספל קמץ צרי כל אלו לא כפתנס סעין אל פוא לפוס סכס כלל אכל סופל
כנו חולס צרי או פעל סדגום חרק צרי או פעל סדגום פתח צרי או מספל
וקינא כלס כפתכו כרבי או כרבי אל פוא אכל לא כמיתות חס סבלס בין
בין סיסת סלמיס או כמיס או ספרים חפל לסלמיס מוסח מסכן תלח' סרבינו
וסכנוי מוכות מחכ' מסכנות מסכני ע' מ' מ' פ' סל לכמיס מועד מ'
מועד'ס מועדות מועדות וכן מן מן ס' מוגי' כפוא סמל ומסגי דגס
סכון לא כקידס כפוא וכמין סב' לא ישתנס כלל סגן ספעל סתלח' ס'
קיעכות ומחלית קלח' מ' אריתו וסכס לכל זס ע' אספר לכ' סנס ..

קנין צדק
קנין צדק
קנין צדק

ההקדמה הז' שהאונות המשמשות באותן יבואו בג' בנינים נקודות צאא וחס
הפעל הדגוש והפעל המחבב והפעל המרובע אכן יוכן ויבואו כן בג' זמנים
וכפעל אדובר ידובר וכו' ובפעל מרובע אכן יוכן ויבואו כן בג' זמנים
מהקל והם אחי יהי אחי יחי ויבואו בג' איתני הפעיל והפעל צאא כמו כן
בפי' ישיע ההין הכתרות חס הפעיל שבמקום פראוי אשליך ישליך אם עוסף פ
עליהם ההין הכתרות תאמר אשליך יהסליך וכן וכן הפעל באלו הצדדים
אשליך יהסליך וכו' וכן מימי הבנוכיים בג' אלה יבואו צאא רכוכי בפעל
וכפעל ובפעל המרובע והפעיל ובפעל כפי' הוא ההין כראין בג' אלה יבואו
צאא המסל בפעל הדגוש תאמר מדבר מדברים ובפעל מדובר מדוברים וכו'
ובפעל מדבע מדוכן מדוכנים וכו' ובפעל בהראות ההין מהסליך וכו' ובפעל
מהסלך וכו' וראוי לך שתאמור ותהר שלא תטעה בצמות המס כי היא לשלם תבא
במקום מלת מן בחקוי יבוא או באות שבצדה דגש כמו מקבוק עליך ומגשר כד
שהדגש בפ' הפעל הוא תמות הבן והחסמה מעלת מן וצ' כ' כשתבא על אמות
בלתי מקבלות דגש והם אמות אחרת תבא אז המס צדי והוא כאלו הסיה
הדגש מהאות אשר היה ראוי לבא עם ואינו מקבלו וחסר אותו עם החיקוע
כדי זה כמו ומאז באתי מחדל להקטיל מעודי עד היום מראשית השנה
ההקדמה הח' היא ששליך לדעת שבמקום הקל כפרטיס לצווי כ' משקלים זהם
פעל יו פעל וכן למקור וכן לאיתן כי איתן קצבה ממסקל פעל
המקור בפעל כפעל וכו' והאיתן הפעול יפעל אבל ממסקל פעל תאמר המקור
בפעל כפעל והאיתן הפעל יפעל כן ומעתה אין לך לטעות בצאא קס או זכר
בז' וכן בבחי' הלמד בבח' לי קכה לך ולחשוב בהם שהם ברי' או בג' -
שהקדמה הטעם מהשמות שישתפק לנו אם האות הראשונה ממנו היא ב
צאא או בג' או צדי הכה הדרך להכרת האמת בזה הוא שהזכר
אין באו בכתוב עם תוספת האותיות המשמשות ואם המשמשות באות צאא
ידוע שהם אינם צאא המסל בזה שכאשר תשתפק במל' דגש ופכר וכיוצא בהם אם
סכיהם או א' מהם הוא צאא או לאו ראוי לך שתזכר אין בא' בכתוב עם תוספת
האותיות המשמשות וכשתמצא כספחי' בדגש בחק החיית תדין שהדל' תצא ו
וכשתמצא יין ושכר צאא סו' תאמר שאין צדין שאין וזה הדרך הזה הוא מהפיק צאא
אשר באותיות הבלתי ברוביות אבל באותיות הגרובות אין פנ'ם לדעת זה כי הם
מהכתוב והמסל בלתי אמת או אמונה כפי' המיל עליהם הסותיות המשמשות יבואו
בג' ותאמר ואמ' הדבר ותבא לטעות אם תחטא זה מהכתוב - וזה מהפיק
לזה שרבינו לבאר בג' הזה ומעתה בבא אל - הפיק ה' בג' לים מעירים להכר
מקומות השוא המורכב והוא כחלק ל' כתיים - הנתם הא' הוא כדמז' הנעת
ל' בא' לבאר באי' זו אותיות מיוחדות כמז' השא' מורכב הנתם ה' בג' אור

בבית אורי וְהַקְרִימֶת אֶת־מִצְוֹתַי לָנוּ לְהַכִּיר מִקּוֹם סְאוֹל הַמּוֹרֵכֵב בְּכָל מִקּוֹם שֶׁהוּא
וְאֶת־הַלְלֵת הַנְּתִיבֵי הַדְּלִיָּוִן בְּצִוְיֵי הַמִּצְוֹת הַיְּמִיחֵדוֹת שֶׁבָּהֶם הִשְׁנִיחַ הַמּוֹרֵכֵב דַּע
פְּרִיךְ לְסִוְיָהּ הַקֹּדֶשׁ לְהַרְחִיף אֶת־הַמִּצְוֹת הַגְּבוּרִיּוֹת וְזֶה שֶׁהֵם כְּסִדְרָן לְהִיּוֹת מְנוּשָׁעִים
בְּאוֹרְתָם תִּשְׁמַח עִם הַשּׂוֹא בְּצִוְיֵי אֶחָת מֵהַשְּׁלֹשׁ תְּבוּעוֹת אֲשֶׁר הֵם פֶּתַח אֹרְחַן אֹר
קִמְצָן וְלִפְעָמִים תּוֹרַח בְּנֵי גִם הַאֲוִיּוֹת אֲשֶׁר לִקְבִיָּהֶם הַמִּשְׁלֵב בָּהֶם כִּי מֵלֶת יִשְׁמֹר
בְּעֵת מְלִיטָה בְּלֵיל יַעֲמֹד תִּרְחֹב הַדְּלִיָּוִן בְּאוֹר פֶּתַח מִקּוֹם הַשּׂוֹא הַפְּסוּט וְגַם הַדְּמִיב
הַיּוֹד בְּפֶתַח מִקּוֹם הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר יִדְּעַת רֵאשִׁי לְבַח שְׁמֵהּ הֵם לֹא הֵיטֵה הַעֵיץ גְּרוּכִית כְּמוֹ
הַעֵבֶץ הַמֵּלֶת יִשְׁמֹר אֶבֶל כְּרִיךְ שֶׁתִּדְעַע לִפְעָמִים תִּמְצָא הַרְכַּבֵּת הַשּׂוֹא גַם כֵּן בְּשֶׁרֶר
הַאֲוִיּוֹת הַמֵּלֶת גְּבוּרִיּוֹת בְּאוֹר פֶּתַח וּבְאוֹר קִמְצָן אֶבֶל בְּאוֹר סְבֹל לֹא כִמְצָא אֶלֶּם
בְּגַחְמֵיּוֹת וְזֶה כִּי הֵשִׁיחַ פֶּתַח כְּמִצָּא גַם כֵּן בְּזִמְתֵּי הַפְּרִים בְּרִישׁ שֶׁהֵיחַ בְּתוֹךְ הַתִּיבָה
וְקִדְּםָהּ לֵה מֶלֶךְ וְקִוְיָן וְאוֹתָהּ בְּעֵשִׂיחַ מִקְדִּישׁ הַרִישׁ בְּאוֹר פֶּתַח וְקִוְיָן וְאוֹתָהּ כְּמוֹ פֶּתַח
כְּמוֹ אֲרֵדָה כֹּחַ וְאֲרֵבָה חֲדָכָן וְיִשְׁעוּ מִרְפֵּי דִישׁ כִּי הֵיטֵה הַחֲמָה בְּיוֹם הַדְּשֵׁעִי וְאוֹת
כֹּחַ הַרְכָּס וְכֹכַל שְׂכֵי אֲוִיּוֹת שְׁמוֹתֵם הֵם בְּמִלָּה לְחַת לְשֹׁלֵם אִם הוּא אֲשֶׁר הֵיטֵה
אֲוִיָּה שֶׁתִּבָּא בְּאוֹר מַחְבְּרֵי עֲמִיחַ פֶּתַח כְּמוֹ שֶׁבְּכֵי סִרְרֵי שׁוֹטֵט לְבַד מְלִשְׁוֹן
אֲוִיָּה סְבִיבֵי הַשּׂוֹא לְסִדְרוֹ כְּמוֹ וְרִצּוֹנִי לְבַדְךָ וְכֹכַל אֲוִיָּה שְׁמוֹתֵי לְהוֹאִית
שְׁאוֹתָ הַשּׂוֹא הוּא כַּעֲלָא כֹחַ כְּמוֹ בְּעֵצוֹת אֲכַלְכָּה וְשֶׁרֶה מִבְּרֵשׁ עֲרִיבֵם כִּי תִרְוֹן הַאֲוִר
הַתִּיבָה בְּאוֹר פֶּתַח וְכֹחַ הַשּׂוֹא קִמְצָן כְּמִצָּא בְּכָל הַאֲוִיּוֹת כְּלָן כְּמוֹ אֲבִיָּה זְרִי קְשֵׁי צְפִירִים
זְכִיּוֹת וְסִבָּת כֹּל אֲוִיָּה שֶׁהֵיטֵה הַגִּבּוֹר כִּי הַאֲוִיּוֹת הַגְּבוּרִיּוֹת הֵם הַיּוֹתֵר
מִשְׁלֵוֹת מִכָּל הַאֲוִיּוֹת עַד שֶׁכִּמְעַט אֵיכֶם כִּי גִבּוֹרֵת בְּמִצְוֹת וְלִכְךָ מִי שִׁיבָה לְהַנִּיעֵם
כְּרִיךְ לְחַנִּיעֵם בְּתְבוּעָה שְׁלֵמָה כִּי אִם לֹא יִהְיֶה בְּתְבוּעָה שְׁלֵמָה לֹא יִרְצֶה כִּי אֲבִיָּה
שֶׁהֵיטֵה אֵיכֶם תְּבוּעָה אֲלֵה חֲזֵי תְבוּעָה מִסְבִּי שֶׁהֵיטֵה תְבוּעָה חֲטוּפָה וְחֲמָצָה אִם הֵיכֵן
מְכִינֵם אֶת הַאֲוִיּוֹת הַאֲוִיָּה לֹא הֵיטֵה כְּגִבּוֹר כִּי אֲשֵׁי בְּתְבוּעָה גְּלֵמָה אֵין
הַאֲוִיּוֹת הַאֲוִיָּה כְּגִבּוֹרֵת בְּשֵׁלֵמוֹת כִּי בְּחֵי תְבוּעָה הַכְּאֲמֵרֵת בְּחֻטִּיפּוֹת וְלִכְךָ שֶׁתִּבָּרַךְ
עִם הַשּׂוֹא תְבוּעָה וְהַעֲלֵנוּ אוֹתוֹ קִרְבָּה לְתְבוּעָה וְכֹחַ הַרִישׁ הֵיטֵה הַיּוֹתֵר מִשְׁלֵוֹת מִשְׁאֵר
הַאֲוִיּוֹת חֲבֵלֵתִי גְבוּרֵי עַד שֶׁלִּכְגֹּם הֵיטֵה חֵיבָה מִקְבֵּלֵת דְּגַם כְּמוֹ הַאֲוִיּוֹת
הַגְּבוּרִיּוֹת אִם לֹא בְּקֶצֶת מִקּוֹמוֹת וְלִכְךָ לֹא שֶׁתִּבָּרַךְ בְּכָל רִישׁ שְׁמוֹתֵי תְבוּעָה אַחֲרֵת אִם
לֹא בְּרִישׁ שֶׁהֵיטֵה בְּתוֹךְ הַתִּיבָה וְקִדְּםָהּ לֵה מֶלֶךְ וְגַעֲיָן כִּי קִדְּמֵת הַמֶּלֶךְ לְשׂוֹחַ מַעֲלָה
אוֹת הַשּׂוֹא לְמַדְרֵבָה מֵה לֹא שֶׁתִּבָּרַךְ לֵה סְבֹל כְּמוֹ שֶׁתִּבָּרַךְ לֵה פֶּתַח מִסְבִּי אֶהֱסֹבֵל
הוּא יוֹתֵר שֶׁל מֵהַפֶּתַח עַד שֶׁלִּכְךָ נִקְרָא פֶּתַח קֶטַן וְלִכְךָ כִּיּוֹן שֶׁהֵיטֵה קְרוּבָה לְבִיּוֹת
וְגַם קִדְּםָהּ תְבוּעָה שְׁלֵמָה וְגַעֲיָן רֵאוּי לְהַעֲלִיֵת אֶת הַשּׂוֹחַ לְשׂוֹחַ פֶּתַח וְלֹא יִסְבֵּק
לְהַעֲלוֹת לְשׂוֹחַ סְבֹל שֶׁהוּא בְּאֶחָת מִמֵּנֵי
וְכֹכַל שְׂכֵי אֲוִיּוֹת שְׁמוֹתֵם שֶׁהֵם בְּתִיבָה אַחֲתוֹהָ רֵאשׁוֹנָה בְּאוֹר מַחְבְּרֵי עֲמִיחַ פֶּתַח מִסְבִּי
שְׂכֵי אֲוִיּוֹת שְׁמוֹתֵם הֵם קְשׁוֹת לְרֹב אִם בְּצִוְיֵי וְלִכְךָ מַחְבְּרֵי עֲמִיחַ הַאֲחֵת הַשּׂוֹחַ
תְּבוּעָה וְכֹחַ הַשּׂוֹא שֶׁמְדַרְבּוֹ הֵיטֵה לְהַעֲלֵתוֹ כֹּחַ וְרִצּוֹ לְקַנֵּעַ אוֹתוֹ לְסִבָּת מֵהַשְּׁמֵרָה לְרֹב

דברים ל' פתח להראות שהוא נע וקנה שאם קמץ הוא נכבד בכל האותיות מסכות
ידועה וכתחילתו יאמר להחריך ובשנת הכתה הראשון נכבד א הכתה הנכי בביאור
ה הקדמות המקדמים היה שהם ספואט הוא נכבד בידיה חלת תיבה בין
במקף אבג ההוא המורכב לא נכבד אלא או בתחלת
תבה או במוקד אבג סוף לא נכבד בכל הדבקה בזה הוא הפני שהם נע כבר
בתלעיל סנדך שהם אחריו תנועה וקסוף המורכב הוא נכבד א לא היה בו מרכ'
היס נכבד א לא כע בתו תנועה אחריו וזה לא יתכן ההקדמה הז היא בכל אות
שהאות האחריה דבוקה הנה האות היות הראשונה
נקודה בשוף מורכב כלל והטעם בכוננה הצא הוורכב יש לו דין הוא נכבד שמה נע
אין אחריו דגש לעולם חק יתחייב נכבד אחריו דגש אין אות הקודמת היא מורכב
כלל ואת קנה מנאנו דגש עקרה קריש בוא קמץ והנך דבוקה וכן צד וצדל ים
חגי יתודה חגי הקדמה כיון עשת בסמך הסכנה וצדק ותכפעה
בבל הספרים הכרפס ונשתקף מהם אבג בכל ספרי ספרד הקדויות
אין לא טרי ולא בעזי ומגי כגם קמץ לבד וזה כי אין סנדך נכבד אלא לאות על
החטיפות סדרג מפסיק למינה על זה לפי שכל דגש מרץ את האות הקודמת
ומפסיקה אנו הקדמה הז היא בכל היות בתית סאחריה אור שאות הנה
האות האות הגרמית היא שתהיה נקודה בשוף מורכב ואת
הוא שתהיה האות האותית באות סב מהתיב וקרא אותה הקודמת לה גרוכית כמו
ארהוף חטב הקבו עלי אטיהיה הוא האות הב' או הד' כמו נסדך לאת חוט פסקים
האות האותית כמו סבא שמסתבתי ואס' סא יחיס לה לאת חוט בסבל
אז ככה בשוף וקסוף נכבד לכל זה מביא חס החלוק ח' מסד' דברי
הא שם היתה האות
כמנחם ש פאין בתחלת תיבה וזה לא יתכן כמו נכבד ועד סכסך משפעת לכל
החלוקות כי הם היות הגרונות סקודות לטור במזא מורכב היות נכבד ו
שוא מחטיף שוא וכבר כת שיה' כוף דבר שהיה ההקדמת היות שאותית היא
אומית שכל אות גרוכית הקודמת לבוא הא שתייה שואית ואת חוט חטב
שאין סמוטן בתחלת תיבה כמו לעבדה ולסמך לסנדך סברית התעושה כוז
היא כי גם בזה הוא נע עתה נכל בכל הספרים סנד' ונמסכ
הטעם מספרי מסבנו וברשת חולם בספרי המדויות אין עין לעבדה ולא פק לעמרה
כי חס בלמן לבדו והסנה בזה כי באו שהדגש במזין ויהיה סבל חטיפות הקמו
הקודם אין ואין הקמץ קמץ סנדך סנד' עמז שאל לסכח חטיפות סבל באה
שואת סמח' הקמץ הוא סבת חטיפות הקמץ הקודם ואינו סנדך סנד' סבת
שוא ועד שם היתה עין לעבדה נקודה בוא קמץ היא מלתחיל סמח' סוף
השן שם הש' נכבד כתיב ו' א' נכבד א' סמח' סוף סמח' סוף היא בכל תיבה

לה סמועי רבים ומכללם א' מיוחד והוא להורות על השלש והתמיה ופסלר השמוע
כלם חזקה שאם כלל- אבל ברא השלש אג הפמי כל כך לפעמי ים בה שאם ולפעמי
לתולכן ראוי לברר באמוס סוף בפרט לרעתו זה שכן יספקו חכמי גדעם אדם
באלמנת מתי הוא שאם ומתי לא- ועו חנום שהנה התחזקותהים מתחלם בנקוד
כפי האות הנמקפ אחריה החלוקי טיה בג סגה הפך הוא סמכת האות חזקה
על אות הראויה לקבל רגש וגם כריש עמה וגם חזק הדיח הנמסכת
אינם נקודה בארעא לפעל בארעא פתח- אבל איש חכמו אז עכז התחזקתם חלו כנגד
סדאו הנמסכת אינם מקבל רג- או אעפי סתקם קיח מקוד' כמח או לאותהים פג
וזה פי הפקוב והוא כשהוא סתור האות הוזהית אות נקודת ססד אלא ינקוד
הוא הקודמ בארעא לא בבת או בזנגל ונפקתה האם כשהאות הנמסכת קיח
נקודה בארעא שאז לא ינקוד ההא הקודמת בארעא אעפי ינקודי אותה
בפתח לבד והטובה בכל זה הוא כאלו הא השלש או התמיה מטעמה מתקנה
בארעא ולכך ימסך מזה מתרפה האות הנמסכת להאטעם פסל בארעא פס
אחריו רפה לעולם ולזה כשהאות הנמסכת היא גרונית סתור כלל מקבלת רגש
ממכבי זס גם לא תקבל רפיון איך מנקדים להא הקודמת לה שאם כלל- וכן אסתי
סאית אא לכקד ההא הקודמת בבוא מטעם פאל' ב' סאית בתחלת פת
והאסל לכל זה אס על הבאה על אודת מקבלת רגש סתור או נמסכת מותב וזכר
הבת' טנה עגד- הבא כבא אפוס כל הארץ- וממכל על בארעא ארעא
גרונית האורה עלם תמור- הארעא ארעא- הארעא ארעא- וזממכל על בראת סתור
סאית סתור כמתלבט נברג- סאית הנמסכת הפמכים הכמקתיה הכמות כמס
ודע שהאות הנמסכת הפולית אס היא יוד קדי ארעא כפוא כלל היא חשך ככא הוות
היספר כקבר חסדך- הימזון ככלע כוסים ואס הרג' הנמסכת כמלית סתור ארעא
יוד אא אחת מסאר האותיות הכלתי גרוניות הנה או ראויה להניע הסמך עשם כמס
הכבוד אנה תמס- הכער ערפל- הכונה יענה- ואמח האודקרק' סממח אג
זרים כחלוקה הדאסוק' ואס היטב בעיני א' טביה
אות כלתי בתוכי ורגוש' כמכפ' חה הידיע- והב' האיס א' ימטא סההא היא קמס
פמס' חה הידיע- הב' חל' א' פגמלו זאת סבנה בפתחוהית ראיה לפעל בארעא ופת'
מזכבי שרעזמר עלי- לומר שימזאן בתורת א' ככ' זרי' כי אנה לחוחא דמלת' סאית
דרך המקרא לכקד חהא בסבנון תמיה אס לא תהיה תמיה טלמה ולזה הפכי זרים
הראסוני' אינם מרבי סתמיהות ההם הינם תמיהן פלמו וזה פסל הסמיהות
סמקד' כלם הם תמיהו טלמות סאית סמס סמס למתמיה פאל' מיהיה כן אנתו הדס
שהוא תמיה עלי המפל כפאח' האומ היספר בקבר חסדך לא היה לו אס סמס
זה אא היה יודע כדאי סלא יספר וכן האו הימזון ככלע כוסים היה יודע- כדאי
סאל' שימזון ככלם אכל התמיהות הב' או יס למתמיה קבית ספק ולכן לא

חיה עשה לא כפי תמיכה וזה כי בא כיון שחמה הקץ על שרפת החטאת כד מטעם
חוקה היה לנו למטה למלא היסודי לשרוף ולכך היה דונה להקדש חובי בעצמו חזרו
לכך דין הקדש לפי שערין לא היה יודע אחרים יטעו וטעו תודו בעיני משה לכך היה
אזכרה תמיכה תיעב בעיני וכן בתמיכה הכ כפר והו מחז ואלהך מצד הטעם היתה
לכלו את ישראל כתרעונו סדר עם הם לכלותם כי לא עמד קטן דינא בלא דינא
לא שמה ואחר קב מצד וזמם שפיקן אחת בחצי תמיכה החיסול וכן התמיכה חג חין
ספרתו יקבעת מי שחברו זר בעין הזה שחול מחיל ארץ מסבי שחול במד הל
לא בקרו קטן מצד ופתח כתו פאמרו בתוך חג ואלי תמה הפלא ופלא מהחכ בעל
לשון מורד שחברו לזר בעין הזה בהיו סהו בעמו חסלו לחזק יעניקו שאלו סהו
ואם שבו זרן חג בלמד במש דרך בחלק הדקרו שהיתה ראויה לינקר בפתח והו
חיתם ראיה היה באל פתח וזו מה שראיתו לחזק בכתחילה הזה וכו' בטלם
זמם הב ויהחלק יב ומענה חבא ל החלק הב לחזקו הפרטים שאלו סיזכור
בזה וקבוצה בזה שרטי סהם בללו קצתם הפרטים כלם יארך הדבר
בזה וגם טלם תקרא ידיעו מסבי הפרטים לא תקיף טחם ידיעו חבל אכתוב דרך
כלל הנוגעים לפי ידל את טעם להסק אם יש בהם טעם לאו כי המסקנה האחרו
אינם מעבינו לעבור אותה חבה ואתה חסדר כל השמות והמלות הספסום תחת
ל מסתל וזמם מהם ולזה חלקתי החל הזה לב פיקו הפרק חג בכד המסקנה
הפרק חג פסדר השמות והמלות הספסום תחת חותם המסקנים
ואתחיל הפרק הא לזכור דרך כלל כל המסקנה שרטי וכו' וכו' מסודרים
ראיתו לחלקם לכתחיל הכתח הא בפעל הכתח בלמו ומלות ואתחיל הכת
חא ספסום ואומ פתח בזכותי לקצר בדבר הפעלים בענין זה
אם מסבי סמוכית כל הפעלנו שיש בהם טעם יארך הדבר מאלד ואם מסבי סמוכית
סמוכית לכו מזה הוא מעט שהרי כל מדקדק הוא יודע בשלמות על פה כל מסקלי
אכביכי סלמו כחי וחסרי ועם ההקדמות המוכחו לעיל מעט הוא מה שטעם בהם
חבל מה שאספר שיטתה הרבה הוא במסקלי השמו והמלות מסבי מהם רבי וחמור
פזורף לזה שאין מסקליהם מסודרים על פה למדקדקים וגם שאין עינים ידוע לכל
כמו הפעולות חבל מל לבד זה ראיתו לזכור בפעלנו דרך כלל סראוי סתזכור נא
תעבת ספא הפעל היה באה באוא כע סקל בפעל יס לבד המלה הראשונה ממנו
פעלים פעולה ובמקומות לבד התורה הראשונה גב בפעל כפעול וכל הצווים
פעל אל פעול וכל האותיות אפילו יש פעל ובעצם פעול כפעול וכל הצווים
כפעל כפעלים ובהפעל ובהפעל סל הבכין ועין הפעל סקל ככוכי לבד התורה
קראתו לה פוקדי ובער לבד המלה הראשונה גב שקרו פקדי ובה הפעל בעבר
ולאך הפעל סל הבכיים בעבר לבד תורת דברים סתרים ויהי תינת המשמעות
בעיני מימי הבכיים כפעל ובעול ובעול ובעול ובעול כפי כפי חזו הקהיה

ל' קוח זקקדס רבצה רבצה תקמה רשעה שבעה טונה סכבד-סכבת חטל שמחה
שמלה שמחה שפחה שפחה שקתה שקתות המים תמרה תפלה ל' אים
פעלה חלחה מן חלחה-כה חלכה מן לחלכה צערכו חלקה אחת תמט- חמדה
חמלה חרפה חשבה עברה עבלה ערבה עזרה פעלן אבדן למן חרפן
דענן סאכן והוס' ש' צ' למד סלאכן ושקט פעלון כל דרך הנתרון זכרון
יתרון כעזון ולשלם קלסון ראסון שלטון ויש מלות שמזכנו היחיד מהס' ולא
מזכנוס טרבי או בכנוי או טמיטית ולכך יש להסתפק במס' אם הם מזה המשקל
או ממשקל פעלון והם זרעוני צפועים קמזכני ואת השהחכים פתרוני כפתרון
חלומו פתרון פה וכחמל בעקלונו פעלון חלצון חסרון חשבון פעלן
אבדן דרבן ולהצ' הדרכ' יס קורין אותו בחטף קמן גדלת
ואחרים קורין בקמץ רחב קרבן ויש באותן לקרבה עבים וע' מ' סלחן פעלון
אבמון אדמון אחרון ארמון דאבן דרובן חמון ההרמוכה חרפן וחרטובי
קין שרמון שפ' עון פעמון קדמון כלמון פעלות סבלות עקלות רפאות
סבלות פעלות רחמון פעלות גבלות גבהות הלמות ילדות מלכו מירדות
עלמות פעלות עשיות קדמות קדמת שחמת פעלס פתבס פעלס
אמכס אפעלח אסמורה מפעלה מדהבה מדרספת מרחטות
מקודה מן למקדות חרב מדרגה מהתלה מן חזו מהתלות מזמדה מן למזמרות
מחלכה מן מחלכות מבטלה מפעלה מרעשה משטמה מפעלה ממלכס מעציה
מעטפה מעמסס מעי כה מערבה מפעלה מורסס מברטתיהס מברלה
מולחמה סל המלתחה ממטלה חנהרה מפלחה מפעלה משפחה מפעלה
מומלה מרעבה מפעלת מוערת מכמרת מלחמת מבלבת מזכפת מקטרת
משעבת מסקלת מסרפת וכאלמד המעל היו אות
משארית משמרת
גיונית חזר הסבולין פתחי מספחת מטפחת משפחת מסלחת מסמפת מפעלת
מאללת מחברת מחצת מחתרת מפרקת מרחשת מרפת מפעלת מהמורת
מחנורת מחלוקת מתכ' כת מחמורת וסחרן מסקולת תפעלה תלאוכה
תהלוכה תהפוכה תחטלה תעלומה תעצומה תערבה מן זכני התעריצות
תפעלה תבערה תרדמה תרעלה ובחרקולכני תפארה תפעלת תפארת
תפלגת ובחולס בעין תלבוטת פשו כני ת' וזמר פשי ארי בני
גדי דחי דלי דמיחלי כתס' חכי יפי חכמתך כלי לחי מחי מני מעי מרי מסי
כהי כהיה כחי ומאוס עדי זה עלי תאחז פתי מי פתיות ע' מ' שטי כני קרי קטי
העם ראי רעי שלי שפי שפי פשי בחטף הפל אחי דכי דפי חלי יפי עשי עבי צרי
דאי דעי אפענה אתנה המה חפעה הרבה וחלף ארבה מפעה
מדוה מחנה מחסה מסיה מסוה במעבה האדמה מעטה תהלה מעלה ה
העיר מענה מעקס מעשה בבצ מעשה מרשה מסקה מראה מפעה מבמה
מבמה ממדה מסמה מוערה זכרי מקרה טמים מחנה מבנה עיר מזרה מפעה
מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה מקרה

מטעם מכוח מכירה מן וכתיב מכרה נדיו מוכרת מכחה מכלל מכלה ומוזח מ
מכלל מכחה ומקוה עשתם מקכה מרחה משרה משרת עגבי משרה לסוף
מרה . מטעם מאנה מאוניי דעמא מכה מחלה מחתה מעלה וכך מטה כמו מ
מטה סדגש הטית לחסרון הכון מרה . מטעם מחנית מעבית מרבית משכית
מטעם ת זה תחלה תלכה ובבני תא:תה . מטעם תגרה תכלה תקוה תרוה
מטעם תאכה ומזה תהלה ומפני אות הברוך . כתחלק וישלח ליו בתרחה
כמו במרחה . מטעם תלחה תעלה . מטעם תהלה תחכה תפלה
מטעם אחזה ב'וה זעה עלוה עלה . ענה ובמוך ענות
עדק ראה לדאיה בן סלנה . מטעם חדוה עמה . פעיה ברה לויה
ובמוך לויה חן כהי כהיה קריה טביה סליה שריה . מטעם גויה טריה טיה בארץ
כסי עליה צדיה רמיה . מטעם טבין עכין קבין שרין . פעיון דביון
ד'וכי דמיון שריון פדיון ובאף כוספת אפריון רפיון רשוין ובגול
אבין חביון ובפתח רעיון . מטעם בריית חכית שביית פעות דמות זכות לזות
פרות ראות רעות אפיין אהכן . מטעם תבליית תבליית תרבות תרמיו
מכיתה מכירה מעכה מצודה רעה משאה . מטעם
מאיר: ובמוך מאורת מטעמי מהומה ומכסה ומכחה מכוקה מגורה מדורה
מ וסה מזונה מלונה מכחה מצודה מצולה מרוצה מאגנה מאכה ובכני הסר
מאכתי מטובה מטורה . מטעם מדיכה וכבר פירשתי ב'גרת הפורים שלי .
מטעם דון ולא מדין כמ' ס' המדקדק' מליצה מריבה . מטעם מאדה אתם
בארים ה'ל' דגש הריש והאלף במחק לא שמפני שהריש איכס מקבלת דגש הרפה
והטילו סדגש על המדקדק וזכר כזכה בו כן מגוריות בצורה ובעליית המקרה מ
מגלה מגרה מזמה מחתה מחלה מכתה ובכני בחכתי חכם מכרה מכרותיהם
והב' כ'כמו מארה מטלה מטלה מטעם . מטעם תאוכה והרבים תאוכים
ה'א' תאוכה תב'ס' ובמוך תבוסת אחזיהו תלוכה תמוכה תמורת
תמורתה תבוטה תמוכה תמוכה תקומה תקופה תרומם תרועה תחפה ת
תפ' א' תמוכה תמוכה תמוכה תמוכה תפוליה תקומיה נחיתה להם הארץ ת
תרומיה . תפליה תלפיה והרבים תלפיות פעלול באסוף כעבוד עב'תית
פ' תור טלול מעיוור פעליל חב'ל סריר ספיר מן וכטה עליו ספיר
פעלע' הדמדם חרטר ירקק שחרטר עקלקל ובשורק בעין השכייה
חפסאף ובחילס פתלתול ול'א' כ' סקח קוח הע'פ' סככתב' תיבת
ת'בה אח' הוא מקור . ואלה שמות בני ישראל השואיים שהם בני ד'
ת'נות או' יותר א'ב' א'ב' א'ב' א'ב' א'ב' א'ב' א'ב' א'ב' א'ב' א'ב'
ב'ולח כ'ק' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל' כ'ל'
ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל' ז'נל'
כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת' כ'ת'

ונבני א' והוא שוא העין אצל הקוף כשארזה בתקנה ובחמש מאות בנין חסונה ומפל
 לכו יקדישך בחרב הכני וסמיכו הרבי חזר העין שוא בין ברטי יוד מס בין ברטי וו
 ינו לאלה פצה או לשערי בחרק ולפעמי בפתח אם בסמיכו רטי יוד מס מיכנו
 ובהדרתי עקבי הזאן חזר צנכי ושמיכו וו תו ג' כ' הדרתי כתפו האטר דחצתו
 יא רבינו באר המא נוס כי מביק פלאם טיקי טקנו ומיק ירבי ירבי פעל מעד
 הא' עבד לעלו כשתנו בלם צרטי חזרה הפה שוא טווד מס פחמי עכבי רטי תג
 הפלות על צית וכן בעיניו היחיד המא במאם סער שחור לכה חנוס ובסמיכו הרטי
 שעיין באר ההכלי מלק וכן גחלי אם לללי החית היה ע' מ' הכלי מלק פעל
 הדגיש אטר אלם כסא וכן חרש ה' בחרק החית לא חפגי שהריש עלולה לדגשו
 כטלו הדגש מהריש וסמוהו בחית וחור צרה זה המסקל כשתנה ברטי העין הנאח
 יא י' אלמי וכיו תו כסאות למטבו וכן חכמי טאול העין כסאו כסאי פעל טבב
 יא יתם פולס לא כשתנה לא כשתני את הדינו כי כאמ לפני לכת שללי טפוחים וכן
 יא ימיכו רטי הנקבי תאונה מלב פעל כבוד יתם טקן כשתנה בכלם ברטי יוד
 יא יתמי קאומי וכיו תו לסוכות והנקבה חידש יתמי ובאחוכו טהור עכבי
 למזל חודי יתמי למזכר למטבו כבודי כסדו פעל לאלה רביח גדיל כזיר כשתנה
 וכלם ברטי צריח גדילי וכיו תו לביצות ובסמיכו היחיד משיח' כזיר אדרים
 יא ימיכו חרבי ג' ארמי שיצח חרטי החלה ובהנוי גדישי גדישו גביש גבישו
 יא ימקן וכתן קודש וכן מהנה דרלו וזר הדלת מפגי רפיון הריש וכן
 יא יתו כשתנה בכלם כרבי יד' אם לא פנא וכיו תו שקדונו תבאמיכות ומעטן
 יא יוכר קלמן וזכר ובכוי כתר פעלית אברת אלית בכרת כשתנה ברטי
 יא יבדות יתבו לי ובסמועד ים פכרות מורחה פעלית בקרת שכלת הרבי עבליס
 יא יתמי אר קמץ ובקרא פא חפעל כתבת כשתנה בכלם ברטי וישע להם כענות
 יא יכמתך כתבת עור ובהנוי היחיד כתבת ובהנוי הרבי וישאובת אתם פחי הלמד
 יא ית אב אח' וכן פט ארסם טן איך הסנוי בכל שמות המסקלי האש שיה לא כפי
 יא יתם כן תואי חפני ויטי ביכלי רביס ולכן לקר לאר כהנוס הנח מי הפא
 יא ית' מופת מופת מופת כשתנה ברטי מופתי מופטי ובהנוי מופדי מופדו מפול
 יא יאורי מחול ועין מקום כשתנה בלם ברטי מדין מדיס מאורו מחלות מענות
 יא יכמתכו מטי סל הארץ מטוס דרכי ובהנוי מקומי מקומו ומנוס בזס צרה פעי
 כפלי כפי כשתנה עם חכות לכה כל' אם פני תולעת פעין גלסן הגיון כקיון
 יא יתן כשתנה בכלם ברטי את הנל כרטיס וכיו תו על טגיונות וככאמיכות והגיון לבי
 יא יקיון כפיס ובהנוי ההנוך כמו זהרמך פעון עקרונו גאון כשתנה בכלם
 יא יבי גאורי פכו ובסמיכו קל קבית ארזיך דנף ראמי וככוי דוכי דוכו גחמי
 יא יתכר פלו על זה הדרך וסל' ארסמ' מהנה יתח כהותי בריון הקטן הזה והייתה
 יא יתם פא קמט כחלה כר' לפסלו קנת ה' קמט ואלבינה מעט ותן ליסת
 יא יתם חיל לקמל ולגור פא מופת כל המלכות כשטנעס לבי גס זכלם

